C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_58-Krev_carodejnice_II.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_58-Krev_ca
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE
KREV ČARODĚJNICE II
Zelený obláček

Obsah předchozího svazku
Chudý dřevorubec prodal osmnáctiletého syna Torkena do otroctví. Koupila si ho půvabná třicetiletá vdova - hraběnka z Kerverenu. K jeho ovládání dostala kouzelnou hůlku, která otrokům působí nesnesitelnou bolest a tím je nutí k poslušnosti.
Torkenovi se podařilo zachránit život vyslanci krále Norvikenu, hraběti z Almerenu, sám však dostal nového pána, surového vévodu z Kalatoku. Svému trýzniteli se vzepřel a uprchl. Brzy byl však dopaden a v žaláři se setkal s hrabětem z Almerenu, který byl mezitím Kalatokem také uvězněn. Je zřejmé, že se schyluje k válce mezi královstvími Atlankou a Norvikenem. Oběma mužům se podaří utéct a prchají na zvláštních létajících tvorech. Jsou však sestřeleni a v cestě vzduchem pokračuje hrabě z Almerenu sám, aby svého krále varoval před hrozící válkou s Atlankou.
Torken se zatím probíjí divokým, neprostupným lesem, plným nebezpečných potvor a masožravých rostlin. Podaří se mu zabít čarodějnici Minkawu a její krev, která mu potřísní kůži, ho učiní nezranitelným. Nakonec se dostane do království Norvikenu za hrabětem z Almerenu, vyznamená se ve válce s Atlankou a je povýšen do šlechtického stavu. Hraběnka z Kerverenu se stává jeho služebnou.
1

Pak a Reko dojídali v kuchyni večeři. Pak, štíhlý, tmavovlasý, s tmavýma, vychytralýma očkama, pomalu popíjel víno. Reko měl vlasy naopak světlé a svaly mu při sebemenším pohybu div neprotrhly košili. Pohár vína vypadal v jeho ohromné ruce jako titěrný kalíšek.
Od dobytí okinartského hradu uplynulo deset dní. Torken, baron z Azery, přispěl významnou měrou k vítězství a král Oleska ho za to jmenoval hrabětem z Kerverenu. Projevil tím jistý smysl pro humor, protože dobře věděl, že Torken byl před nějakým časem otrokem hraběnky z Kerverenu.
Nyní vládl domu Torken, nicméně mladá hraběnka, která byla již několik let vdovou, neodešla, ale raději zůstala u něho jako obyčejná služebná. Vázalo ji k němu milostné pouto - však ho zasvěcovala do tajů lásky, ještě když byl jejím otrokem!
Pak a Reko sloužili Torkenovi od té doby, co je vytáhl ze žaláře, kde čekali na popravu. Prožili s ním sice nejedno krvavé dobrodružství, ale měli štěstí, zůstali naživu a s potěšením vzpomínali na ty úchvatné chvíle bojů.
Když král Oleska dobyl království Atlanku, zrušil otroctví, které bylo o to odpornější, že páni měli ovládací hůlky, kterými působili otrokům nesmírné bolesti. Každý otrok měl totiž pod kůží na šíji vsazený křišťál poroby, který reagoval na křišťál na konci hůlky.
Torkena, kterému důvěřoval, král pověřil, aby dohlédl na řádné plnění výnosu o zrušení otroctví. Torkenovi se podařilo najít obchodníka s lidmi Kluta, který ho koupil od otce a potom prodal hraběnce z Kerverenu. Poručil mu, aby s Rekem a Pakem navštívili všechna hospodářství a panství, kam otroky prodal, otroky okamžitě osvobodili a jejich pánům zabavili hůlky.
Pak a Reko tak strávili čtyři dny ve Klutově společnosti a ani na okamžik jej nespustili z očí. Navíc je musel krmit a napájet z vlastní kapsy. Otrokář si raději pospíšil, aby je při jejich apetytu nemusel živit příliš dlouho.
Zabavování hůlek a osvobozování otroků neprobíhalo vždy snadno. Mnohým vadilo, že přijdou o levnou a poslušnou pracovní sílu. Někteří dokonce vyhrožovali a vyžadovali, aby jim Klut vrátil peníze. Ten se však vehementně bránil a tvrdil, že se jedná o zásah vyšší moci.
Všechny nakonec přivedla k rozumu hrozba, že budou nahlášeni královské kanceláři, a také přítomnost mohutného Reka, který ve zvlášť složitých případech neváhal uštědřit pár mlaskavých políčků. Pádnost jeho dlaní byla dostatečně důrazná, aby vzpurníky na nějakou chvíli ohlušila a přiměla je zamyslet se nad tím, zda je rozumné se vzpírat a vystavit se ještě větším nepříjemnostem.
Když se obchodník Paka a Reka konečně zbavil, cítil nesmírnou úlevu, i když mu Pak vyhrožoval, že jestli zjistí, že náhodou na nějakého toho zákazníka zapomněl, přijdou mu s Rekem ušmiknout uši. A nejen uši...
Zabavené hůlky přinesli Torkenovi. Když je přebíral, v duchu se zachvěl. Až příliš dobře si vzpomínal, jakou trýzeň působily nositelům křišťálu poroby. On sám málem umřel bolestí, když si s hůlkou pohrávaly dvě hraběnčiny přítelkyně.
Paka a Reka naprosto samozřejmě ubytoval v domě. Kuchařce Kiře tak sice přibyla práce, ale na druhou stranu ji těšilo, když viděla, jak těm dvěma chutná, a oni zas rádi přiložili ruku k dílu a pomáhali jí s hrubší prací.
Jejich přítomnost se rovněž zamlouvala hraběnčiným komorným Sevře a Xanii, které nevynechaly jedinou příležitost, aby je nepoškádlily, a když se s nimi setkaly o samotě, ani je nenapadlo utíkat, třebaže ti dva měli až příliš všetečné ruce. Těmto hrátkám ještě nahrávala skutečnost, že stará hospodyně Marva, která dohlížela nejen na hraběnku, ale i na dům, nebyla již tak pozorná, neboť jí Torken zabavil důtky, jež na služebnictvo tak ráda uplatňovala. Hlavně se zaměřovala na mladé dívky. A teď ji nový majitel domu o tuto zábavu připravil a vysloužil si tím její nenávist. Večer co večer si představovala, jak se jednou všechno obrátí a ona ho bude dlouho, ale hodně dlouho bičovat, dokud nevrátí hraběnce vše, oč ji král připravil.
***
Pak v klidu popíjel víno, ale náhle se zarazil. Po chvíli vstal a tiše společníkovi řekl:
"Pojď potichu za mnou, slyšel jsem něco divnýho."
Reko neváhal. Následoval přítele, důvěřoval jeho instinktu. Vyklouzli na temný dvůr a přikrčeni se kradli podél zdi. Vtom spatřili jakési stíny.

Jeden z nich se už blížil ke dveřím, když mu Rekova ohromná tlapa překryla celý obličej a do ucha mu zazněl výhružný hlas:
"Ale fuj! To se dělá? V noci se vkrádat do cizích domů!"
Ostatní noční hosté zřejmě cosi zaslechli, protože se zastavili, a pak se ozval tichý příkaz:
"Rychle je oba zabte a potom přijďte za mnou."
Rozkaz vyvolal divoký pohyb a vetřelci se rozběhli k oběma přátelům. Útočníci však měli smůlu, protože ti dva ještě nezapomněli na svou letitou praxi z nočních uliček a zákoutí.
Reko prvnímu zlomil vaz a hodil ho pod nohy útočníkům. Jeden o něj zakopl a hned vyinkasoval ránu pěstí do šíje, která ho poslala na onen svět.
Potom Reko uchopil za zápěstí chlapa, který se mu právě chystal rozpoltit hlavu mečem. Chvíli tak stáli, měřili síly, až se ozvalo prasknutí a útočník měl zlomenou ruku. Vykřikl bolestí, ale rána do hlavy ho okamžitě uspala. Reko mu sebral meč, ale už nenašel nikoho, na koho by jej použil.
Ani Pak nezahálel. Jeden vetřelec se na něj vrhl s mečem v ruce, Pak uskočil stranou, útočník proletěl kolem něj a Pak mu zarazil dýku do žeber. Vytrhl ji a chystal se ji zabodnout do těla znovu, bylo to však zbytečné, protože muž se už zvolna poroučel k zemi a z úst se mu vyhrnula krev.
Ale vzápětí už tu byl další útočník, zarazil se však a s úžasem civěl, co mu to trčí z hrudi. Ani neměl čas zareagovat, jen škytl a svalil se na zem.
"Na nějaký vznešený souboje není čas," zabručel Pak. "Tady zvítězí ten rychlejší."
Reko teď spatřil dva stíny, jak se vkradly do domu, a hned se za nimi rozběhl.
V sále ještě hořely dvě svíce. Dveře hraběnčiny komnaty se otevřely a z nich vyšel Torken v noční košili. Překvapeně se zastavil, když před sebou spatřil vévodu z Kalatoku, bývalého stoupence generála Morsika. Vévodu přece král nařídil uvrhnout do žaláře.
Nicméně vévoda byl tu a vzápětí se na něj vrhl s dýkou v ruce.
"Já věděl, že tě najdu tady!" ryčel mstivě. "Tušení mě nezklamalo. Vidím, že mě hraběnka skutečně chtěla zavraždit, když mi tě dala za otroka. Teď si to vypiješ!"
Kalatok se s Torkenem měřit nemohl. Mladík mu dvakrát uštědřil výprask, ale hlavně zmařil jeho nekalé plány, když zachránil před smrtí hraběte z Almerenu a potom pomohl králi zmocnit se Okinarty. A nakonec ho ještě dal zatknout v jeho domě a odvést do žaláře.
"Zabte ho!" křičel vévoda. "Já se postarám o tu ženskou. Rozsekám jí kůži na cáry a pak ji zardousím."
Ohlédl se a s překvapením zjistil, že má u sebe pouze jediného muže. Opilý vztekem a nenávistí se vrhl na Torkena, který mu svižně uhnul. V té chvíli se jeho komplic skácel k zemi s ránou na hlavě. Rekovi ujela ruka a téměř mu rozpoltil leb vedví.
"Chytejte, pane!" křikl a hodil Torkenovi kord.
Torken ho chytil a hned se Kalatokovi postavil.
Vévoda udělal několik výpadů dopředu, ale Torken se už vzpamatoval a jeho útoky klidně odrážel. Kalatok byl vychytralý dvořan, prohnaný diplomat, perverzní člověk, ale v žádném případě nebyl dobrý šermíř.
Netrvalo dlouho a špička kordu mu vnikla do hrudi. Zůstal chvíli jen tak stát, a když Torken kord vytrhl, svezl se k zemi a v očích měl bolest a úžas.
Reko obě těla popadl, táhl je ven a volal na Torkena:
"Koukám, že jsem na tom koneckonců pořád stejně, jako když jsem byl na šikmý ploše." Když se vrátil pro další těla, nevinně poznamenal: "Pane, máme tu jednoho živýho, jenom jsem ho omráčil a zlomil mu ruku. Mám ho dorazit?"
"To v žádném případě. Pouze ho spoutej. Rád bych se od něj dozvěděl, jak se sem dostal," požádal ho Torken.
"Jestli chcete, klidně ho rozpovídám. Nepochybuju o tom, že nám rád všechno vyklopí."
"Byl bych radši, kdyby se o něj postaral velitel biřiců a zjistil, jak si ho Kalatok najal. Neboj se, kat bude mít stejně přesvědčivé argumenty jako ty."
Z kuchyně mezitím vyšly obě mladé služebné a rozsvítily svíčky. Torken si uvědomil, že je polonahý, a vrátil se do své komnaty,
"Zajdu na hrad a řeknu jim, k čemu tady došlo."

Hnědovláska Sevra vykřikla, když spatřila, že má Pak zakrvácený kabátec.
"Jste raněn!"
"To je jen škrábnutí. Neboj se, na to neumřu."
"Možná je to mnohem vážnější, než si myslíte. Pojďte ke mně, já vám to ošetřím."
Popadla ho za ruku a táhla za sebou.
"A vy nejste raněný?" zeptala se Xania Reky.
"Kdepak! Ale nějak mi vyprahlo. Neměla bys kapku vína?"
Vtáhla ho do kuchyně, kde byli sami, nalila mu a zašeptala:
"Jsem z toho ještě celá rozrušená. Jen si sáhněte, jak mi buší srdce." Popadla jeho tlapu a přiložila si ji na hruď. Reko si sáhl a pak vyprázdnil číši.
"Vážně ti tluče jako zvon, ale se mnou se nemusíš bát. Jestli chceš, budu tě chránit celou noc," nabídl se a objal ji.
Když nic nenamítala, zvedl ji do náruče.
"Musíš mi ukázat cestu. Se mnou budeš v bezpečí a ten tvůj strach brzy zaženu."
***
Když Torken došel do hradu, s překvapením zjistil, že jeho přítel vévoda z Almerenu je ještě vzhůru.
"Právě jsem se vrátil od krále. Je velmi rozhněvaný. Kalatokovi se podařilo utéct ze žaláře, včera v noci, a král se to dozvěděl teprve dnes. A naštvaný jsem i já."
"Utéct ze žaláře není zas tak snadné, co si budeme povídat," usmál se Torken, když si vzpomněl na hodiny, které strávili spolu za mřížemi.
Almeren jen pokrčil rameny.
"Vévoda musel mít nějakého komplice přímo v žaláři. Zřejmě něco věděl na některého z žalářníků. Král svolal na ráno poradu, jen v úzkém kroužku. Velitel biřiců musí objasnit, za jakých podmínek mohlo dojít k útěku, a král požádal maršála, aby dal obklíčit město a prohledat je dům od domu."
"Myslím, že je to už zbytečné," poznamenal Torken. "Už jsem byl v posteli, když mi do domu vnikli nějací muži. Moji sluhové je naštěstí přistihli a došlo k bitce. Vyšel jsem z pokoje a najednou vidím, jak se na mě žene Kalatok. Musel jsem se tedy bránit."
"A co bylo dál?"
"Nezbývalo mi nic jiného než ho zabít. Vaše hodiny šermu mi velice posloužily, drahý vévodo. Radši bych ho dostal živého, ale nedal mi k tomu příležitost."
"A co ti ostatní?"
"Myslím, že jeden to přežil. Moji sluhové jsou bohužel dost od rány..."
"O tom nepochybuji," usmál se vévoda z Almerenu. "Ale proč Kalatok radši neutekl?"
"Zřejmě v něm převládla touha po pomstě. A já byl první na řadě. Kdyby mu to vyšlo, následoval byste vy."
Alexis z Almerenu se zasmál. "Ještě že ti vaši šibeničníci byli tak bdělí!"
"Šibenice čekala jen jednoho. Toho druhého měli, tuším, lámat kolem," opravil ho Torken. "Ale stejně vám řeknu, že na lupiče je nejlepší bývalý lupič. Ten má bystrý sluch a dobře vidí v noci."
"Je to zajímavá myšlenka, ale nerad bych ji zevšeobecňoval. Král určitě ještě nespí a myslím, že se mu bude lépe usínat, když se dozví, že Kalatok už nemůže nikomu uškodit. Hned ho uvědomím."
Torken se vrátil do hraběnčina, tedy do svého domu. Vrátný, který se celou dobu rozumně ukrýval, mu celý roztřesený otevřel.
Když Torken míjel křídlo, kde bylo ubytováno služebnictvo, slyšel zvuky, které jasně svědčily o tom, čím se tam zabývají. Takový bývá odpočinek válečníka...
Pobaven vstoupil do sálu, kde ke svému překvapení našel hraběnku Sanku, která na něho čekala ve velice průhledné noční košilce, pod níž se vyzývavě rýsovaly hroty ňader.
"Všechny ty události mě natolik rozrušily, že nemohu usnout," stěžovala si.
"Já vím, jak vás uspat," zasmál se.
"Zřejmě nás oba napadlo totéž," usmála se také a přistoupila k němu. "Můj hrdina si zaslouží odměnu. Celá se chvěji při pomyšlení, co by se stalo, kdyby Kalatok vnikl do mé ložnice..."
Objal ji a zašeptal: "Velice rád vás uklidním."

2

Torken přistál s létavcem na prostranství před hradem. Už týden vyrážel na pravidelné lety nad les. Tři hodiny tam a tři hodiny zpět. Doufal, že dříve či později objeví Morsikův úkryt. Zatím však bylo jeho úsilí marné. Nenašel sebemenší stopu nějaké chatrče, i když si uvědomoval, že hustá vegetace dokáže skrýt jakoukoli stavbu, pokud není příliš vysoká.

Hodil opratě Pakovi, který ho při letu provázel. Reka létání příliš nelákalo a navíc byl na létavce příliš těžký. Raději zůstával doma, hlídal hrad a Xania ho obletovala.

Když Torken vešel do sálu, spatřil u stolu hraběnku nad truhlicí plnou zlata.

"Vesničané zaplatili. Byli zklamáni, že se s vámi nemohli setkat, ale nechali tady peníze. Jestli si to chcete přepočítat..."

"Ale paní hraběnko, já vám plně důvěřuji. Byl bych vám velice povděčen, kdybyste tento dům vedla i nadále. Pouze bych si dovolil vzít pár dukátů pro své sluhy a na nezbytné výdaje."

"Vy jste stejně zvláštní pán," zachichotala se. "Já si představovala, že se na ty peníze vrhnete jako sup, vždyť je to první výnos z vašeho panství. Pro mého nebožtíka to byla hlavní zábava. Namísto toho chcete pár dukátů jako nějakou almužnu. Vždyť vám to přece všechno patří!"

"Zřejmě jsem se ještě nenaučil šlechtickým mravům," odpověděl a políbil jí ruku.

Sance se zaleskly oči. Prudce ho k sobě strhla a začala ho líbat. V té chvíli vstoupila Marva, aby jim ohlásila, že večeře je na stole. Sanka Torkena odstrčila, ještě celá udýchaná, a řekla: "Vy divochu! Jednáte se mnou jako s nějakou služebnou..."

"Ale...," pokoušel se o protest.

A pak se oba rozesmáli. Torken nabídl hraběnce rámě a přešli do vedlejší místnosti. Kdyby Marva přišla jen o chviličku později... Ta představa je docela pobavila.

Kira jako obyčejně začínala polévkou. Torken ochutnal a uznale zvolal:

"Ty polévky jsou stále lepší! Kde se bere ta vůně?"

Kuchařka se zapýřila.

"Ale jedna kamarádka kuchařka mi doporučila krámek, který právě otevřeli u přístavu. Patří nějaké mladé ženské, co prodává koření a bylinky, jaké jsem dosud neznala. Bohužel je dost drahá."

"Jak ten krámek vypadá?"

"Malý, ale voní! Poznáte ho hned podle štítu. Je na něm rytířská přilba. Když jsem se jí ptala proč, řekla mi jen, že je to vzpomínka, na kterou by nerada zapomněla."

"Dobrá, Kiro. Na peníze nehleďte a klidně tam dál nakupujte. Doporučte ten krámek i jiným."

Když dojídal polévku, hraběnka podezřívavě prohodila:

"Že byste tu kramářku znal?"

"Myslím, že ano. Naše osudy se na pár hodin zkřížily, když jsem utekl od Kalatoka. Velice mi pomohla. Bylo to krátce předtím, než jsem odjel do Sapreny a dal se do služeb krále Olesky."

Pochopitelně jí neřekl, že tu ženu našel v krčmě, kde provozovala ono nejstarší řemeslo, a že jí později dal peníze, za které si zařídila krámek.

"Ráda bych si ten příběh poslechla," usmála se hraběnka. "Vy skoro vůbec o svých dobrodružstvích nevyprávíte. Z těch poznámek, které občas utrousí vaši podivní sluhové před mými děvčaty, jsem usoudila, že jste v Sapreně i v Okinartě vykonal pár pozoruhodných věcí."

"Nerad mluvím o prolité krvi. Mám nepříjemný pocit i ze smrti nepřítele."

Sanka potřásla hlavou a její plavé vlasy se zaleskly ve svitu svící.

"Stejně nechápu, jak se takový divoch z lesa může stát za měsíc statečným válečníkem a vojevůdcem..."

"Sám spoustu věcí nechápu," vzdychl si Torken a dopil pohár. "Čemu se chcete věnovat tento večer? Chcete předčítat básně?"

Upřeně se na něj zahleděla a zhluboka se nadechla.

"Před večeří mi to jen podráždilo chuť. Co byste řekl další lekci? Chtěla bych něco vyzkoušet..."

"Velice rád," pravil, vstal a nabídl jí rámě.

3

Jedno pomalu plynoucí odpoledne Sanka podřimovala v křesle a snila. Torken zase někam odletěl. Musela si přiznat, že se nemůže dočkat, až se vrátí. Jak dlouho jim to vydrží? S žádným mužem zatím

neprožívala takovou rozkoš.
Marva, která byla za Torkenovy nepřítomnosti mnohem příjemnější, ohlásila návštěvu.
Do místnosti živě vešla mladá hnědovláska s prostopášnýma očima. Hraběnka v ní ke svému překvapení poznala Milu, přítelkyni, kterou před časem vyhnala z domu, když hůlkou týrala Torkena. Milá se jí vrhla do náruče.
"Drahá Sanko, vím, že jsme se pohádaly pro hloupost. Ráda bych se ti omluvila, i když nevím, zda mou omluvu přijmeš, ale nutně potřebuji tvou pomoc. Přece mi ji neodmítneš, byly jsme přítelkyně. Jen si vzpomeň, jak..."
"Co se stalo, Milo?"
"Prosím tě o pár dní pohostinství. Král Oleska mi zabral majetek pod směšnou záminkou, že můj manžel bojoval proti němu. Padl v čele svých vojáků, když se vylodil v Azeře. Nejenže mi zabavil majetek, ale věnoval jej jakémusi hroznému baronovi ze Salamu. Ten hrubián si hned zpočátku myslel, že i já jsem součástí toho majetku, a chtěl mě zatáhnout do postele. Utekla jsem a teď tě prosím, abys mě tady nechala, protože nemám kam jít."
"To půjde těžko, protože i mně král zabavil majetek a dal jej baronovi z Azery, který se nyní stal hrabětem z Kerverenu. Jsem tady jen služebnou."
Mila se ušklíbla.
"Jak tě znám, jsi spíš paní než služebná."
"Stačí, když totéž uděláš se svým baronem," zasmála se Sanka. "Máš vše, co může muže uspokojit."
"Asi ano... Ale to by na mě nesměl tolik pospíchat. Je to takový křupan!"
"A to jsou mnohdy ti nejlepší milenci," zasmála se hraběnka. "Jen to zkus a uvidíš."
"O tom si promluvíme později. Dej mi nějaký pokoj a seznam mě se svým pánem. Myslím, že se mi podaří ho přesvědčit, aby mě u vás nechal."
Oči jí jen hořely a Sanky se zmocnilo podezření. Dokázala si živě představit, jak se jí Torkena pokusí svádět.
"Ráda bych ti vyhověla, ale je tu menší potíž. Vzpomínáš si ještě na tu věc, kvůli které jsme se pohádaly?"
"Jasně. Byl to nějaký otrok a tys nechtěla, abychom si s ním pohrály. A přitom jsme se chtěly jen rozptýlit."
"Pochybuji, že jemu to připadalo jako rozptýlení," poznamenala Sanka, "protože na to málem umřel. Ještě že jsem včas zasáhla. On potom utekl a dal se do služeb krále Olesky. Ten ho jmenoval kapitánem, později baronem, protože skvěle uhájil Azeru proti generálu Morsikovi. Možná že to byl on, kdo ti zabil muže."
Mila lhostejně pokrčila rameny.
"Osud nějakého otroka mě přece nezajímá."
"Nech mě to dovyprávět! Potom se zasloužil o dobytí Okinarty a král ho odměnil znovu."
"Jak?" zeptala se Milá a svraštila obočí.
"Udělal z něj hraběte z Kerverenu."
Mila vyskočila, jako by ji píchla vosa.
"Znamená to tedy, že ses stala služebnou svého otroka? To snad ne! Netušila jsem, že má Oleska takový smysl pro humor."
Rozesmála se a přitom smíchu vypadala velice ošklivě.
"Je tomu tak, ale já dokázala své chyby odčinit. Obávám se však, že tobě neodpustí. Máš štěstí, že tady teď není, protože si myslím, že by se s tebou rád pobavil. Mohl by ti rozšlehat kůži, pokud by nepožádal své sluhy, aby s tebou jednali jako se vzpurnou služebnou. Jsou to drsní hoši, kteří tě naučí poslušnosti a potom tě pošlou tomu baronovi. Já bych ti ve vlastním zájmu doporučovala, abys co nejrychleji tento dům opustila."
"Ale kam se mám podít?" lomila Mila rukama.
"Nejjednodušší bude, když padneš před baronem na kolena, poprosíš o odpuštění a slíbíš, že budeš od této chvíle poslušná. Muži jsou jako naivní děti a moc rádi mají ten pocit, že někomu vládnou. Bude šťastný, když mu dáš možnost, aby ti předvedl, jak je velkorysý. Jakmile s ním budeš v posteli, musíš mu

předvést, co umíš. Pokud jde o to, vůbec o tobě nepochybuji. Vím, že když byl tvůj manžel na lovu nebo jinde, i jiní baroni vychutnávali tvé půvaby."
"To jsou jen sprosté pomluvy," namítla Mila nejistě a zrudla.
"Lidi jsou oškliví," posmívala sejí Sanka. "Dej na mou radu a uháněj domů. Torken se už brzy vrátí a bude rozumnější, když se nesetkáte. Věř mi."
Večer si Sanka neodpustila, aby příhodu Torkenovi nevyprávěla. Torken jen potřásl hlavou a povzdychl si:
"Byla to krutá zkouška. Znovu vám děkuji, že jste tenkrát zasáhla, protože nepochybuji o tom, že mě chtěly zabít, jen aby vás naštvaly."
O jedné věci však pomlčel: že jeho utrpení silně polevilo, ještě dříve než ona zasáhla.
"Co byste udělal, kdybyste se s ní tady setkal?"
"Nevím. Jsem rád, že jste ji poslala pryč." Rozesmál se a dodal: "Ale jsem si jist, že do postele by mě nedostala. Znám tak trošku toho barona ze Salamu. Ten ji už zkrotí!"
***
Alexis z Almerenu si sice ponechal byt na hradě, ale nakonec se přestěhoval do domu vévody z Kalatoku, když už od krále obdržel vévodův titul i majetek. Přijal Torkena v knihovně.
"Vévoda byl kupodivu kulturní člověk," poznamenal. "Nikdy bych neměl odvahu se do všech těch svazků pustit. Budete-li mít zájem, vyberte si, jsou vaše."
"Vřele vám děkuji, protože hraběnčiny knihy jsem už přečetl několikrát. Potřebuji se ještě moc vzdělávat."
"Jen nebuďte příliš skromný," zasmál se Almeren. "Za pár měsíců jste získal víc vědomostí než já za deset let. Jste pro mě učiněnou záhadou a jsem přesvědčen, že moji učitelé by měli za žáka radši vás než mě."
"Jak vidím, docela jste se tady zabydlel," pokusil se Torken změnit téma.
"Kalatok měl celkem slušný vkus, ale trošku jsem to tady poupravil. Hlavně jsem vyměnil personál. Začal jsem tou Gantou, která netrpělivě sledovala, až budu v agónii, když se vévoda domníval, že mě otrávil. Kdoví, někdo ze starých sluhů by třeba mohl chtít svého pána pomstít. Já radši spím v klidu."
Do místnosti vstoupila štíhlá hnědovláska s příjemným, usměvavým obličejem. Přinášela podnos se džbánem a dvěma poháry.
"To je Zara," představil ji Almeren. "Nyní vládne tomuto domu."
Dívka odložila podnos na stůl a odešla.
"Je rozkošná," usmál se Torken. "Vždycky jste si uměl vybrat služebnictvo. Rád vzpomínám na Haniku, kterou jste měl v Sapreně."
"To ano," zasmál se vévoda. "Mám pocit, že pro vás měla tak trošku slabost. Věřte mi, že velice litovala, když jste odjel. Ale Zaru vám nepůjčím. Musí se ještě hodně učit, ale je nadaná. Předpokládám, že hraběnka se s vámi ochotně dělí o své zkušenosti."
"Po této stránce si nemůžu stěžovat. Nicméně pohodlí domova mě neodvádí od mých povinností vůči králi."
"Jakých povinností?" podivil se vévoda.
"Především musím najít generála Morsika, kterému se podařilo uniknout z hradu a vzít s sebou princeznu Natirazu. Stále je nebezpečný. Jsem přesvědčený, že dá o sobě vědět ve chvíli, kdy to budeme nejméně očekávat."
"Král dal po něm pátrat po celém království, ale zatím bezvýsledně."
"Pátrá na špatných místech. Podle mého názoru je určitě v nějakém tajném úkrytu v lese."
"Zvažovali jsme i tuto možnost, ale podle maršála je málo pravděpodobná. Cožpak by tam mohl přežít?"
"Maršálovi se hodně často nedostává představivosti," usmál se Torken. "A to se Morsikovi hodí."
Vstal a vzal si z police čistý pergamen a pero. Rychle načrtl mapu oblasti. Alexis ho obdivoval, jak zručně zachází s perem a jak přesně načrtává mapu, když se v mládí ani nenaučil psát.
"Víme, že Morsik vždycky unikal někam na sever."
"Později však mohl odbočit," namítl vévoda.
"Proč by ztrácel čas? Už týden létám každý den nad oblastí vzdálenou tři hodiny letu."
"A co jste našel?"

"Zatím nic, ale alespoň jsem některé oblasti už mohl vyloučit. Podívejte se na mapu. Tady je smaragdový důl, kterým jsme procházeli, když jsme přecházeli les. Na východě je oceán. Vzdálenost mezi nimi je nepatrná. Pochybuji, že by se Morsik odvážil do této oblasti, protože by riskoval střet s konvoji létavců, kteří zásobují důl. Musíme ho tedy hledat spíš západněji."
Udělal na mapě kruh.
"Ale ta oblast je rozlehlá a z výšky jste nic nezpozoroval."
"Proto ji musím prozkoumat po zemi."
"To je šílenství! Na to budete potřebovat měsíce." '
"Možná ne, protože doufám, že tam najdu spojence."
Vévoda z Almerenu se na Torkena udiveně podíval.
"Vzpomeňte si přece! Posloužil jsem jednomu domorodému kmeni. Zbavil jsem je nestvůrné bytosti. Domorodci se tam dobře vyznají a mohou mě upozornit na vše, co se za poslední tři roky v pralese změnilo."
"Pokud vás ovšem nestrčí do kotle, aby si zpestřili jídelníček."
"Nejsou to lidožrouti!"
"Doufejme, že nezměnili své zvyky," žertoval vévoda z Almerenu. "Přednesu to zítra králi. Kolik mužů budete potřebovat?"
"Žádného. Vezmu s sebou jen Paka a Reku."
"To si myslíte, že ti bývalí lupiči s vámi půjdou?"
"Jsem o tom přesvědčen. Život ve městě je začíná nudit a budou vděčni za každé rozptýlení."
"Uvidíme, co na to řekne král. Bez jeho souhlasu se však do ničeho nepouštějte. Povečeříte se mnou?"
"Velice rád. Vsadil bych se, že jste vyměnil i kuchaře."
"To bych řekl. Ale je to kuchařka a objevila krámek, kde prodávají vynikající koření."
Torken se v duchu usmál, když pomyslel na bývalou nevěstku Dinu, které se zřejmě podařilo začít nový život.
***
O dva dny později stál Torken v králově pracovně a s ním i maršál a vévoda z Almerenu.
"Vévoda nás informoval o vašem plánu, který mi připadá velice riskantní. Pokud jsem to správně pochopil, chcete přistát u dolu a potom pěšky proniknout do pralesa a najít domorodý kmen, který by vám měl poskytnout informace."
"Přesně tak, Veličenstvo. A doufám, že tak najdu Morsikův úkryt."
"To je až příliš šílené," prohlásil maršál. "Uznávám, že tento mladík mívá se svými nápady štěstí, ale nevím, zda má smysl takto pokoušet osud. Člověk by řekl, že neustále vyhledává další a další příležitosti, jak se setkat se smrtí. Obávám se, že se mu to jednou přece jen podaří."
"Takže vy toto dobrodružství neschvalujete?" zeptal se král.
"Z hlediska prostého rozumu rozhodně ne. Nicméně vím, že hrabě dokáže zvládnout ještě šílenější věci. A dále uznávám, že jakákoli informace o tom, kde se Morsik skrývá, by byla vítaná. Morsik mi dělá starosti. Je to stálá hrozba pro celé království. Jakmile bude mít příležitost, zaútočí a pomstí se." Ironicky se ušklíbl a dodal: "Pokud chce pan hrabě znovu riskovat život, proč mu v tom bránit, že? Nechce po nás peníze, nechce lidi a náš strážce pokladu určitě nebude mít námitek."
Král dlouho mlčel a potom prohlásil s malým nadšením:
"Budiž! Pusťte se do toho, ale prosím vás, abyste se vrátil živ. Hodně mi na vás záleží."
"Veličenstvo, rád bych jel s ním," ozval se vévoda z Almerenu. "Jisté zkušenosti s pralesem již mám a takhle se zvýší šance, že se vůbec někdo vrátí s potřebnými informacemi."
"Mějte rozum," naléhal na něj král. "Jeden docela stačí!"
"Dovoluji si nicméně opakovat svou žádost, Veličenstvo. Vkládám do Torkena naprostou důvěru, vím, že nás povede dobře a že nás zase přivede nazpátek."
Král několikrát potřásl hlavou, ale nakonec se dal přesvědčit.
"Jestliže si to přejete, jednejte, jak chcete. Ale stejně je to šílenství. Kdy hodláte vyrazit?"
"S vaším dovolením bychom zítra ráno přistáli u dolu. Na přípravu nám stačí chvilka a vezmeme si s sebou jen pár zásob."

Když odcházeli z pracovny, král za nimi hleděl se zachmuřenou tváří.
"Neměl jsem jim to dovolit," řekl smutně, když se za nimi zavřely dveře.
Maršál jen pokýval hlavou.
"Obávám se, že zanedlouho budete moci svým věrným přidělit další dvě panství."
***
Večeře probíhala v pochmurné náladě, neboť Torken oznámil, že nazítří odjíždějí ve službách krále, a nesdělil ani proč. Ani Pakovi a Rekovi nic určitého neřekl, pouze že se mají připravit na cestu.
"Už jsme se začínali nudit. Krapet pohybu nám udělá jedině dobře," zaradovali se oba braši. "Tady jen zbytečně moc jíme a tloustneme."
Torken se usmál a doporučil jim, aby Kiře důkladně vyrabovali kuchyň, protože budou potřebovat proviant na několik dní. Reko se úkolu s radostí ujal.
Pouze Marva nedokázala skrýt radost z jejich odjezdu. Dům se konečné vrátí k ustáleného rytmu a ona získá zpět aspoň část ztracené autority. Hraběnka se navíc už nebude muset stýkat s tím odporným samcem, který tráví víc času v jejím pokoji než ve svém. Modlila se, aby se ten chlap z výpravy už nevrátil.
V duchu se usmívala, když sklízela ze stolu.
Sanka s Torkenem osaměli. Chvíli na sebe tiše hleděli, pak Sanka vstala, smutně u Torkena poklekla a položila mu hlavu do klína.
"Nemůžete odjezd aspoň o pár dní pozdržet?"
"To nejde. Ten úkol musím splnit. Nebojte se, nemělo by to trvat dlouho. A vědomí, že mě čekáte, mě požene domů."
Chvíli jí hladil zlaté vlasy a potom zašeptal: "Stále ještě jsem velice nevzdělaný. Nedala byste mi nějakou lekci navíc?"
Vyskočila a popadla ho za ruku.
"No tak honem! Napadlo mě pár věcí. Zkusíte si je a uvidíte, že se hned budete chtít vrátit co nejdříve!"
4
Hornická vesnička se jen pomalu vzpamatovávala z masakru, který v ní rozpoutal Morsik. Za svítání se čtyři muži sešli na návsi. Přiletěli předchozího dne navečer. Snadno nalezli přístřeší v jedné chatrči, neboť ještě dost jich od té doby zůstalo prázdných. Těch pár obyvatel je přijalo laskavě, nejdřív se ale notně poděsili, protože se báli, že začíná nový útok.
Létavce svěřili starostovi a řekli mu, že si je při návratu vyzvednou. Starosta se zvířat ujal s velkým nadšením, byl totiž upřímně přesvědčen, že se ti čtyři nikdy nevrátí, a těšil se, že mu ta nádherná zvířata zůstanou a on bude moci létat do Sapreny, kdy se mu zachce.
Torken konečně sluhům vysvětlil cíl cesty a upozornil je na všechna nebezpečí, jaká se mohou v pralese skrývat.
"Pochybuju, že by to bylo nebezpečnější než noční procházka v některých čtvrtích Sapreny," utrousil Pak ironicky.
Všichni byli vyzbrojeni dýkou, mečem a kopím, pouze Torken si stejně jako minule uřízl pořádný klacek a udělal si z něj primitivní oštěp. Reko si navíc vzal s sebou sekeru, kterou ovládal skoro stejně dobře jako jeho pán.
Zásoby rozdělili do čtyř batohů. Reko samozřejmě popadl ten největší a tvrdil, že stejně mívá největší hlad.
Dali se na pochod. Torken šel v čele. Postupovali celkem rychle, protože podrost nebyl příliš hustý. Cestou jim vysvětlil, jaká nebezpečí jsou skryta za těmi průsvitnými vlákny, jež visí z některých stromů. Ukrývají se tam totiž obrovští pavouci, spouštějící se na ty neopatrníky, kteří se vláken dotknou. Jedem oběť paralyzují a potom ji zaživa sežerou.
K polednímu Torken nařídil přestávku, protože na všech se již začínala projevovat jistá únava. Hlavně Reko se potil.
"Zřejmě nemůžu počítat s tím, že bysme tady narazili na hospůdku," poznamenal. "Tolik stromů jsem v životě neviděl. To víte, městskej člověk."
"Příroda je příroda," poznamenal Pak, "ale taky bych se něčeho napil."

Torken zvolil zastávku u vodního stromu. Navrtal dýkou kůru a řekl:
"Tady máte výčep, ale bez půvabné krčmářky."
Všichni uhasili žízeň vlažnou a nahořklou tekutinou.
"Vaše víno je přece jen poněkud lepší," poznamenal Reko.
Překvapilo ho, že Torken otvor v kůře opět uzavřel.
"Nemá smysl, aby strom zahynul. Dělá si takhle zásoby v období dešťů. Možná ho budeme potřebovat ještě na zpáteční cestě..."
Za chvíli pokračovali. Torken doufal, že narazí na rabaka a upečou si ho. To se bohužel nestalo a žádný had se neukázal. Terén byl stále bažinatější, museli postupovat opatrně.
Nakonec se Torken zastavil před velkou zarostlou mokřinou. Vše převyšovala jakási vysoká rostlina s obrovskými listy, kterými lehce povíval vítr. Uprostřed měla velkou hlízu se stovkami rudých okvětních lístků.
"Krásná okrasná květina," poznamenal vévoda Alexis. "Něco podobného bych chtěl mít v rybníku na svém panství."
"Neškodilo by umýt si nohy," podotkl mnohem praktičtější Reko. "Mám pocit, že se mi v botách uvaří."
Sedl si, začal se zouvat a Torken zatím pozoroval zem.
"To je zvláštní," zabručel a hned křikl na Reka: "Pozor! Něco se mi nezdá. Tady není jediná stopa zvěře."
"No a co má být?"
"Může to znamenat, že zvířata tady cítí nebezpečí a nechodí sem pít. Nikdo se nehýbejte. Paku, dávej pozor na stromy."
A Torken popadl velkou větev a hodil ji na zelené listy. Rostlina rázem ožila. Listy se neuvěřitelnou rychlostí ovinuly kolem větve a celou ji překryly. Uběhly dvě minuty a nad rostlinou se zvedl narezlý dým. Potom se listy opět rozevřely a větev byla pryč!
"Žravá rostlina," vydechl vévoda z Almerenu. "To by mě ani ve snu nenapadlo, že něco takového vůbec existuje. Ne, v tomhle v rybníku bych se koupat nechtěl. Myslíte, že by to dokázalo sežrat celého člověka?"
"Rozhodně bych to nezkoušel."
"Z Reka by ale měla zaručeně zažívací potíže," podotkl Pak.
Reko byl celý bledý a rychle se obouval.
"Sice mě pálej, ale lepší pálivý nohy než žádný," bručel.
"Obejdeme tu bažinu zprava," rozhodl Torken. "Jdeme, žádné otálení."
Zavedl je až k říčce zurčící mezi travinami. Věděl, že když půjde proti proudu, dojde k domorodé vesnici, i kdyby se mezitím přestěhovala.
Reko si vynutil další přestávku a znovu přistoupil k říčce s úmyslem se opláchnout. Torken ho předešel a klekl si. Ponořil do vody ruku a zahýbal s ní. Voda zavířila. Vytáhl ruku - ještě mu na ní visely dvě stříbrné rybky.
S úžasem hleděli na velkou hlavu s nepatřičně velkou tlamou plnou zubů.
"Nemáš šanci, Reko. Domorodci tvrdí, že tyhle nary dokážou sežrat člověka do tří minut. Takže s očistou musíš počkat. Pokračujeme."
Šli ještě dobrou hodinu.
"Mám pocit, že nás někdo sleduje," řekl Pak tiše Torkenovi.
"To je dost možné," odpověděl klidně Torken, "ale nesmíme dát najevo, že nás to nějak znepokojuje."
Došli na jakousi mýtinu a rázem je obklíčilo deset divochů. Cestovatelé se zájmem hleděli na drobné postavičky s plochými obličeji, žlutýma očima a tmavozelenou pletí. Divoši měřili stěží metr padesát. Kolem beder měli ovinutou suknici z lián. Každý držel v ruce luk s šípem na tětivě.
"Mám je odklidit z cesty?" zabručel Reko a chopil se sekery.
"Hlavně se nehýbejte," nařídil ostatním Torken. "Ty jejich šípy jsou dost nebezpečné, nepřeji si žádné krveprolití. Nechte to na mně."
Zkřížil ruce na hrudi a přistoupil k nejbližším divochům, kteří už napínali tětivu.
"Náčelník Uto. Chci vidět Uto," prohlásil silným hlasem.
Divoši na sebe zmateně pohlédli. Pak dva z nich kamsi odběhli. A dlouho se nic nedělo.

Konečně se ukázal náčelník.
Torken s pobavením konstatoval, že má kolem pasu modrou kožešinu ritoxe, onoho podivného pantera, kterého on sám zabil tenkrát krátce předtím, než se s divochy setkal. Věnoval ho náčelníkovi a dostalo se mu za to od kmene vlídného přijetí.
Uto k němu došel a poklekl. Ostatní ho napodobili.
"Veliký bože... Klaníme se ti... Minkawa... čarodějnice se vrátila... Pomoz nám... pojď do vesnice."
Torken přikývl, náčelník vstal a vydal se na cestu. Neustále se ohlížel, jako by se obával, že se mu Torken ztratí.
"Vypadá to, drahý hrabě," poznamenal vévoda z Almerenu, "že jste zde veskrze vítaná osoba."
"Zabil jsem obludu, která je sužovala. A nechápu, jak se mohla vrátit."
"Třeba ta čarodějnice měla sestřičku anebo dcerunku, která ji hbitě nahradila."
Brzy se octli ve vesnici, která se stejně jako dříve, byť na jiném místě, skládala z dvaceti chatrčí soustředěných kolem prostranství s ohništěm. O čtyřicet metrů dál tekla říčka. Síť z lián na ní ohraničovala místo, kam se nary nedostaly, takže ženy mohly nabírat vodu, provádět očistu anebo mýt nádobí.
Novina, že se vrátil bůh, se již zřejmě rozšířila, protože uprostřed prostranství plál vysoký oheň a na něm se opékalo zvíře připomínající divokého vepře. Maso příjemně vonělo a do plamenů vábivě skapával škvířící se tuk.
Uto rozsadil hosty po své levici a pravici a stařena s povislými prsy je obsloužila dřevěnými pohárky s jakousi bělavou tekutinou.
"Kdy se nová čarodějnice ukázala?" zajímal se Torken.
"Před šesti dny. Právě jsme dostavěli novou vesnici a uspořádali jsme oslavu. Ani jsme nedojedli a už tady byla, prorazila ohradu, a na té jsme si tentokrát dali dost záležet. Museli jsme se dát na útěk, ale sebrala nám dvě děti."
Torken se zachmuřil.
"A z kterého směru přišla?"
"Jako vždycky od západu slunce." '
"Prozkoumali jste okolí?"
"Ne, tady je to proklaté. Je tu množství nástrah a ti, kdo se odvážili příliš daleko, se již nikdy nevrátili. Určitě je to doupě čarodějnice. Taky se říká, že je to říše neživých. Jsou to těla bez duše, která bloudí lesem a číhají na neopatrníky."
Hovor přerušila stařena, která jim přišla nabídnout maso. Všichni si posloužili a Reko svůj příděl velice rychle spořádal. Babice mu však nabídla naštěstí znovu, očividně měla radost, jak statnému bojovníkovi chutná.
Atmosféra se uvolnila. Jeden mluvil přes druhého a do toho radostně křičely děti, které se zas jednou dosyta najedly, neboť zpravidla jedli jako první bojovníci a na ně zbývaly jen ohlodané kosti.
Vtom se ozval podivný zvuk, připomínal jakési bušení. Divoši rázem ztichli a pak zaúpěli. Někteří se již dávali na útěk.
"Minkawa!" vykřikl Uto a prudce vstal.
Chvíli váhal, jako by chtěl vidět, co bůh udělá, ale strach nakonec zvítězil nad zvědavostí a on se rozběhl, co mu síly stačily.
Palisáda se zhroutila a v ní se ukázal děsivý tvor. Byla to táž obluda jako posledně. Vysoká čtyři metry, s hrudkovitou kůží barvy břidlice, s obrovskou hlavou a plochou tváří a tlamou od ucha k uchu. Pohlédla na nehybnou skupinku a očka jí zazářila.
Reko se už na ni chtěl vrhnout s oštěpem, ale Torken ho zadržel.
"Pozor, má hrozně tvrdou kůži. Já to vím. Jediným zranitelným místem na jejím těle je tlama a snad ještě oči."
V té chvíli čarodějnice zaryčela, zřejmě radostí.
Pak jí vrhl oštěp do zející tlamy. Nestvůra ji však bohužel včas zavřela a sklonila hlavu. Nicméně oštěp zajel alespoň do jedné nosní dírky.
Nestvůra se zastavila, zachrčela a obrovskou tlapou oštěp z nosu vyrvala. Vytryskl proud krve a

čarodějnice zařvala.
Reko napodobil druha. Tentokrát oštěp zajel přímo do tlamy a vyvolal další prudké krvácení.
Avšak na skolení té hory masa a kostí to zdaleka nestačilo. Čarodějnice si oštěp z tlamy vytrhla a šílená vzteky se shýbla, aby si posloužila jedním z těch drzých tvorečků. Vévoda a oba braši rychle uskočili. Pouze Torken se nehnul z místa. Ve chvíli, kdy se čarodějnice k němu nakláněla, vrazil jí oštěp do levého oka. Hned uskočil a obrovské tlapy ho minuly jen o chlup.
Nestvůra se napřímila, potřásla hlavou a zbavila se oštěpu. Začala se točit na místě, řvala a dávila se krví. Po tváři jí stékala načernalá tekutina. Udělala krok vpřed, zavrávorala a padla na kolena. Snažila se ještě jednou hmátnout po Torkenovi, ale opět se mu podařilo uskočit.
Reko zvedl svůj zakrvácený oštěp a ze všech sil jej zarazil do poraněného oka. Měl pocit, že uvnitř cosi prasklo, a zbraň zajela o dvacet centimetrů hlouběji. Ale nestvůra se instinktivně ohnala tlapou a odhodila ho několik metrů.
Pak dlouze zaúpěla a začala se pomalu kácet dopředu. Otřásala sebou, zmítala se, ale pohyby zvolna ustávaly, až ustaly docela.
Čtveřice ještě několik minut počkala a teprve potom si troufla přiblížit se k tělu.
"Něco takového jsem v životě neviděl," vydechl vévoda z Almerenu a otřel si čelo. "Nechápu, jak jste ji tenkrát dokázal přemoct sám."
"Měl jsem to štěstí, že se mi podařilo vrazit jí meč do chřtánu, ale málem jsem tam nechal ruku."
Torken nechtěl prozradit, že byl zaplaven proudem krve a že od té doby má kůži stejně odolnou jako čarodějnice.
Reko pomalu zahýbal bolavým ramenem a otřásl se, aby se vzpamatoval z nedobrovolného letu. Zvolna se oddělil od druhů a zamířil k ohništi, odkud se linul zápach spáleného masa.
Zachránil, co se dalo, a vrátil se s celkem zachovalým kusem k druhům.
"To je asi tak všechno, co se z té kremace dalo zachránit. Dáte si?" nabízel ostatním.
Když Torken s vévodou odmítli, dodal: "Silný vzrušení citů působí neblaze na můj žaludek. Tohle je přesně ten případ. Chvíli jsem myslel, že mi to rameno urvala. To byla pecka!"
A Reko si sedl na zem a zahryzl se do masa.
Alexis z Almerenu ještě jednou s odporem pohlédl na mrtvou čarodějnici.
"A co budeme dělat teď?" zeptal se.
"Spát," odvětil Torken. "Hned za svítání zamíříme na západ."
"Proč zrovna na západ?"
"Odtamtud přece přišla ta čarodějnice."
"Vy si myslíte, že tam má ještě nějakou přízeň? Třeba dceru nebo neteř?"
"Doufám, že ne. Hledám Morsikovu skrýš."
"A proč si myslíte, že bude tímhle směrem?"
"Dlouho jsem o tom uvažoval. Podle náčelníka Uta se čarodějnice poprvé ukázala před třemi lety. Tou dobou se Morsik stal generálem. Nikdy předtím kmen žádnou takovou obludu neviděl, ani o ní neslyšel."
"Myslíte si, že ji nějak vyvolal Morsik?"
"Když mu stačilo ukázat prstem a spálil na popel dva vojáky, kteří ho pronásledovali na létavcích, nebo loď, která přehradila cestu jeho lodi, proč by nedokázal tohle?"
"Ale proč?"
"Aby divochům naháněl strach a nepouštěli se na výpravy na západ. Celkem praktické, ne?"
"Doufejme, že nepřišel na ještě praktičtější věci," povzdychl si vévoda z Almerenu. "Koukám, že všechny chatrče jsou prázdné, takže s noclehem nebudou problémy..."
"Já bych vám to nedoporučoval. Je v nich hrozný smrad. Radši si lehněte tamhle pod dub."
5
První šel Torken, za ním vévoda a Reko a průvod uzavíral Pak.
Torken postupoval zvolna a byl ve střehu. Les se změnil a ani zdaleka se nepodobal lesu, jaký znal z dětství anebo z cesty do Sapreny. Tento les sestával z obrovských zkroucených stromů s bohatým listovím, které nepropouštělo sluneční svit. Podrost byl značně hustý a většinou ho tvořily obrovské kapradiny. Torken tyhle rostliny neměl rád, příliš snadno se v nich mohlo schovat nějaké zvíře anebo had.

Ráno je probudil křik domorodců, kteří se opatrně navrátili do vesnice, aby zjistili, jak to dopadlo.
Uto nedal jinak, než že na počest hostů uspořádá hostinu. Za oběť padlo několik opeřenců.
Přátelé tedy využili čas ke koupeli. Hned několik dívek se vrhlo za nimi do vody a nabízelo se jim, že jim vydrhnou záda. Radši toaletu co nejvíce zkrátili, jen aby se těch ženských zbavili. Hned nato se ztratil Pak, zmizel kamsi s dvěma divoškami. A tak se teprve k polednímu mohli konečně vydat na cestu. Uto byl z toho celý nešťastný, nejradši by si je byl nechal ve vesnici navždy.
Torken šlehal oštěpem do kapradin a doufal, že tak zaplaší všechny nežádoucí obyvatele pralesa. Hodně se tím však bohužel zpomaloval postup.
Náhle se mu za zády ozval výkřik a on se prudce otočil.
Na zemi se zmítal Reko a kolem něj se oviíjel obrovský had škrtič. Rekovi se naštěstí podařilo popadnout hada za krk a držet hlavu s rozevřenou tlamou od sebe. Ale had ho tiskl stále víc a on už začínal pomalu modrat.
Torken byl třemi skoky u Reka. Levou ruku vrazil hadovi do tlamy a strhl ji dozadu. Pravicí uchopil dýku a hlavu uřízl. Ale tělo ani potom nepovolilo a dalo jim dost práce kolegu vyprostit. Reko se chvíli nehýbal, jen mlčky vychutnával ten báječný pocit, že opět může svobodně dýchat.
"Srdečný dík, pánové. Kde se ta mrcha vzala? Najednou jsem ji měl na ramenou..."
Torken ukázal na větev nad nimi. "Asi tam spala a my ji vzbudili. Proto se vrhla na tebe, a ne na mě."
Almeren se mu zahleděl na ruku. "Nejste raněný? Ten had měl dost ostré zuby."
"Ale křehké," zalhal Torken. "Jak jsem hlavu zvrátil dozadu, dolní čelist už neměla sílu skousnout."
"Teda to byl ale stisk," poznamenal Reko, kterému už otrnulo. "Takový žádná ženská nemá!"
"A co ty!" ozval se Pak.
"Já si nevybírám takový poloviční porce jako ty, srabe," opáčil Reko a narážel na Pakovo dobrodružství s divoškami.
"Je třeba obětovat se exotice," odpověděl Pak. "Technika nic moc, ale příjemný byly. Myslím, že jsem je něco naučil."
"Nechte toho," přerušil je Torken. "Reko, můžeš pokračovat v cestě?"
"Ovšemže, pane. Cítím se jen trochu polámaný, ale jinak to jde."
"To byla jen malá ukázka toho, co by tě potkalo, nebýt pana Torkena," neodpustil si Pak.
"Nechte toho," zasáhl znovu Torken. "Chováte se jako malí kluci. Ale než se dáme na cestu, neměli bychom si toho hada naporcovat k večeři?"
Ostatní se otřásli hnusem, ale Torken pokračoval:
"Nijak na tom netrvám, protože by nás to dost zdrželo. Spokojíme se tedy se zásobami. Ale až budete mít hlad, nestěžujte si. Jdeme, už jste si odpočali až dost."
Pochod pokračoval. Byl pomalý a nudný a vystavoval jejich nervy těžké zkoušce. Neustále se ohlíželi, očekávajíce nebezpečí ze všech stran.
Když se den chýlil ke konci, dostali se na jakousi mýtinku. Uprostřed stál ztepilý strom. Temný kmen, vysoký několik desítek metrů, měl hustou korunu. Z ní vyrůstaly dlouhé větve pokryté drobnými zoubkovanými, něžně zelenými lístky, jimiž povíval vítr.
"Konečně pohostinné místo k táboření," zaradoval se vévoda z Almerenu a vykročil ke stromu.
Torken ho chytil za rameno.

"Moment, vévodo. Přijde mi podivné, že tady nic neroste, zatímco les kolem tak bují."
"Možná tu není úrodná půda."
"Já bych měl radši jistotu. Zůstaňte tady a já to prozkoumám."
Zvolna se blížil ke stromu, svíraje v ruce oštěp. Ohlížel se na všechny strany. Když nezjistil nic podezřelého, trochu se uklidnil, ale vtom se jedna větev pohnula a ovinula se mu kolem nohou.
Torken zavrávoral a upadl. A větev si ho přitahovala stále blíž ke stromu. Snažil se zachytit země, ale marně. Větev ho táhla pomalu, ale jistě. Za minutu ujel pět metrů...
Zaslechl divoký výkřik. Doběhl k němu Reko. Rozmáchl se sekerou a větev přeťal. Popadl Torkena za límec a ještě včas ho odtáhl.
To už sjely další dvě větve na místo, kde ještě před chvílí stáli. Chvíli se plazily po zemi, hledaly kořist,

ale pak se opět stáhly ke kmeni.
"To je přímo ďábelský strom," vydechl si Torken. "Vděčím ti za život, Reko."
Obr jen pokrčil rameny. "Nebýt vás, uškrtil mě ten had. Řekněme tedy, že jsme si vzájemně prokázali službu."
Torken se začal vymotávat z pevného sevření liány. Alexis z Almerenu mu přispěchal na pomoc, ale hned vykřikl bolestí.
"Ta zatracená rostlina je samé bodliny, pálí to. Nejste zraněný?"
"Naštěstí mám tvrdou kůži," usmál se Torken. "Nechte to na mně."
Trpělivě se vymotával a nakonec šlahoun odhodil. Vstal a začal poskakovat na místě.
"Úplně mi to přerušilo krevní oběh," poznamenal.
"Proč ten strom útočí?" dumal vévoda.
"To nevím, ale určitě si se mnou nechtěl podebatovat."
"Mám takový pocit, že bychom odtud měli co nejrychleji vypadnout."
"Právě naopak," zasmál se Torken. "Tady jsme z dosahu větví. A šelmy jistě vědí, jaké nebezpečí tu hrozí, takže se sem těžko přiblíží. Podíváme se, co nám zbylo ze zásob. Budeme se muset asi uskrovnit, protože nevím, jak dlouho to pátrání potrvá."
***
Krátce po svítání se dala skupinka na cestu. Byli mrzutí, příliš toho nenaspali, chvěli se při každém zvuku a je známo, že les nebývá nikdy zcela mlčenlivý.
Torken šel stejně jako dříve v čele. Nešli ani deset minut, když se země zachvěla a ozývalo se praskání lámaných větví.
Vysvětlení se jim dostalo brzy. Ukázal se netvor. Týž, kterého Torken už potkal cestou do Sapreny. Byl to obrovský ještěr, vysoký šest metrů, s mohutným tělem zakončeným dlouhým ocasem a se čtyřma krátkýma nohama. Červená očka mu zasvítila, když si jich všiml. Zařval, rozevřel tlamu a odhalil dlouhé a špičaté zuby. Torken se rozhodl ve zlomku vteřiny.
"Rozutečte se!" křikl na přátele. "Hlavně se mu nedívejte do očí. Očarují vás tak, že se nehnete z místa."
Zůstal na místě a mával na ještěra, aby přilákal jeho pozornost. Netvor se nechal vyprovokovat a vrhl se na něj.
Torken se dal na útěk, netvor mu byl v patách a cestou lámal a vyvracel stromy.
Torken vběhl na mýtinu, to už byl ještěr jen pár kroků za ním. Deset metrů od kmene se prudce otočil a uháněl nazpátek.
Ještěr nestačil zareagovat tak pružně a uběhl ještě několik metrů. Teprve pak se zastavil a ohlížel se po kořisti. Vtom dolů sklouzla větev a ovinula se mu kolem pravé přední nohy. Ještěr prudce nohou trhl a větev urval.
Ale rozběhnout se již nestačil, protože se uvolnily další větve. Jedna ho popadla za krk a dvě za přední nohy. Dlouhé minuty se nehýbal ani ještěr, ani větve. Ještěr se pak vztekle vrhl vpřed a prudce cloumal stromem. Strom se sice ohnul, ale vydržel. Další větve se ovinuly ještěrovi kolem zadních nohou. Strom zatáhl a netvor se skácel k zemi. Mlátil sebou a snažil se vyprostit. Konečně se mu podařilo jednu větev přervat, ale tu hbitě nahradily dvě jiné.
Míjely minuty a ještěr se dál bránil. Marně naslepo mlátil ocasem. Postupně ho začaly síly opouštět, jak si jej strom pomalu přitahoval. Černá kůra se rozchlípila a z ní vyjel jedovatě žlutý sosák. Ještě jedno zatáhnutí a ještěr byl u stromu. Sosák se natáhl a vnořil se do ještěří kůže. Zvíře sebou ještě naposled trhlo a znehybnělo.
Torken zatím doběhl k přátelům a všichni mlčky sledovali hrůznou scénu. Uběhlo asi deset minut. Připadalo jim, že ještěr se stále zmenšuje, asi jako splaskávající měch. Brzy byl plochý jako předložka u postele. Potom se v kůži ukázaly otvory, které se rychle zvětšovaly, a za pět minut nezbylo po ohromném zvířeti ani stopy. Sosák se zbarvil do oranžova, zvolna se stahoval do kmene, který se za ním opět uzavřel.
"Tak něco takového mě čekalo," žasl Torken. "A ten strom nám nakonec přece jen posloužil."
"Nalezl jste jednoduché a rázné řešení problému," usmál se vévoda. "Ale přiznám se, že jsem měl o vás strach. Teď už chápu, proč sem divoši radši nechodí. Myslíte si, že i tohle je nějaký Morsikův vynález?"

"To si nemyslím. Toho ještěra jsem už jednou viděl, ale tenkrát byl zřejmě sytý, protože mě minul bez povšimnutí. Myslím, že bychom měli pokračovat, ne?"

6

Slunce se klonilo k západu a les byl stále hustší.

"Asi bychom si měli vyhledat nějaké vhodné místo k přenocování," usoudil Torken. "Reko, vezmi sekeru a prosekej to tady kolem, ať si máme kde lehnout."

Obr se dal do práce a Torken požádal Paka, aby nasbíral suché dříví na oheň.

"Nevím, jestli tím zaženeme šelmy, ale aspoň je uvidíme," poznamenal vévoda z Almerenu.

Brzy vyšlehl nesmělý plamínek, který postupně získával na síle, a nakonec plál obrovský oheň.

"A teď se podíváme na zásoby," těšil se Reko.

Hrábl do batohu, vytáhl malý měch vína, kulatý chléb a kus uzeného. Torken vše rozdělil na čtyři díly a ten největší podal obrovi.

Po krátké večeři usoudil, že bude třeba držet hlídky.

"Beru si první," přihlásil se vévoda z Almerenu. "Po těch dnešních zážitcích bych nejspíš nemohl usnout."

"Dobře, vystřídá vás Pak, po něm Reko a já si beru poslední," souhlasil Torken.

Sám se natáhl a vévoda zůstal sedět u ohně. Hleděl do tančících plamínků, naslouchal tisícům zvuků lesa. Když usoudil, že uběhl příslušný čas, vzbudil Paka. Ten chvíli vrčel a protíral si oči. Udělal pár kroků, aby se probral, a potom si sedl k ohni.

"Nic se nedělo," řekl mu vévoda a šel si lehnout. "Za dvě hodiny vzbuď Reka."

Torken se vzbudil sám s pocitem, že má cosi na krku. Ohnal se a zjistil, že na něm něco sedí. Sevřel to prsty a uvědomil si, že chytil asi třiceticentimetrového netopýra. Ve svitu skomírajícího ohně si prohlížel oválnou hlavu, špičatá ouška a červené oči. Zaujala ho tlama, byla trojúhelníkovitá s drobnými zoubky. Zvíře vydávalo ostré vysoké zvuky. Odhodil je a řekl znechuceně:

"Jdi si hrát jinam, já mám na tebe příliš tvrdou kůži."

Všiml si, že další netopýr sedí Rekovi na rameni.

"Paku!" vykřikl. "Rychle rozdělej oheň, honem, honem!"

Podřimující Pak rychle vyskočil, přihodil dřevo na oheň a začal foukat. Plameny brzy vyšlehly. Rámus obra Reka vzbudil. Cítil, že se ho cosi dotýká, hmátl po tom a popadl netopýra.

"Kde se tady ta mrcha bere?" zavrčel.

Sevřel netopýra ještě víc a potom ho zahodil.

Ve svitu ohně nyní viděli dobrou desítku netopýrů, kteří kroužili pouhých pár metrů nad nimi a čekali na vhodnou příležitost, aby zaútočili.

"Tady se nedá v klidu spát," poznamenal Torken. "Zřejmě budeme muset oheň udržovat až do svítání."

"Jdu na dřevo," nabídl se Reko.

Když se vrátil, Torken si všiml, že má na zátylku krev. Přistoupil k němu a spatřil tři dírky. Urval si kus košile, krev otřel, ranky však krvácely dál. Nakonec rukáv ovázal obrovi kolem krku.

"Pokud jsem to dobře pochopil," řekl hrabě z Almerenu, "tak ta něžná stvořeníčka se živí krví..."

"Spěte klidně dál, vévodo," řekl Torken. "Zůstaneme s Rekem na stráži."

Hodiny míjely, nic zvláštního se nedělo, netopýři kamsi odletěli.

Konečně začalo svítat, takže se mohli vydat na cestu. Připomínali armádu na ústupu, byli neholeni, špinaví, potrhaní, rysy měli ztrhané.

Pojedli kousek chleba a vévoda se zajímal, kudy půjdou dál.

"Pořád na západ," odpověděl Torken. "Podle mého jsme tak zhruba urazili vzdálenost, jakou uletí létavec za tři hodiny. Myslím, že dneska dospějeme k cíli. Ale nijak se neradujte, teď teprve začnou potíže."

"Čím dřív, tím líp," řekl Pak. "Jdeme, pane."

Torken sice předstíral klid a sebejistotu, ale byl stále napjatější. Pořád na západ - to se hezky řeklo, ale v tomhle hustém porostu mohli skrýš už dávno minout.

Před polednem se Torken zastavil a dal přátelům znamení, aby byli zticha. Ukázal na jakýsi stín opřený o strom dvacet metrů před nimi. Připadalo mu, že má na sobě livrej generálových sluhů.

Naznačil Rekovi, aby muže opatrně obešel a zabránil mu v útěku. Obr přikývl a zmizel v křovinách tak tiše, jak mu to jeho rozměry dovolovaly.

Když Torken usoudil, že by Reko mohl být na místě, zvolna vykročil. Stín se ani nehnul a dál se opíral o strom.
Když byl od něj Torken vzdálený necelé tři metry, napřímil se. Strážný však stále nereagoval.
Potom pomalu rozpřáhl ruce a učinil krok k Torkenovi, jako by ho chtěl obejmout na přivítanou.
Mladík však včas uskočil. Z mužovy hrudi totiž vyjela dvaceticentimetrová šipka. Z ní odstříklo trochu žluté tekutiny, která ulpěla na Torkenově hrudi. Zvedl se načervenalý dým a na kožené kazajce se ukázaly díry.
Když muž viděl, že útok nevyšel, znovu se vrhl na svou kořist.
A Torken znovu uskočil. Tasil meč a vrazil jej muži do břicha. Čepel zajela do těla jako do másla, ale tvora to nijak nevyvedlo z rovnováhy. Torken musel znovu ustoupit. Narazil přitom do vévody z Almerenu, oba zavrávorali a chvilku jim trvalo, než opět nabyli rovnováhy. Ale to už byl tvor u nich a zvedal dýku.
V té chvíli zasáhl Reko. Rozmáchl se sekerou a ta dopadla plnou vahou na hlavu podivného tvora. K jejich nesmírnému údivu projela celým tělem a rozpůlila ho.
S hrůzou na torzo hleděli. Z muže zbývala jen kůže a hlava. Všechny orgány, srdce, plíce, útroby, zmizely a nahrazoval je šedý rosol. V jedné půlce těla bylo vidět jakousi načernalou hmotu, která se prudce chvěla.
Rosol zvolna vyklouzával z kůže. Uvnitř jako by tepaly tmavší chuchvalce. Substance se zplošťovala, klesala, ale přitom nabývala na ploše. Nakonec se obě části spojily.
"Ta hrůza se zase dává dohromady," zavrčel Torken a dal znamení Rekovi.
Ten popadl sekeru a rozsekal rosol na více částí. Zasáhl i onu černou masu, která se rozprskla jako meloun. Za dvě minuty se všechny kousky přestaly pohybovat.
Vévoda se obrátil k Torkenovi a povzdychl si. "Uskočil jste právě včas, abyste se vyhnul tomu šípu. Jak jste věděl, že to není lidská bytost?"
"Podle očí, něco se mi nezdálo."
"Myslím, že vím, jak ta bytost funguje. Šípem vyprázdní tělo jako pavouci. Ale na rozdíl od nich pak tělo naplní tím, koho pozře."
"Proč? Vždyť tělo už má."
"Asi aby se množila. Musí mít možnost se dělit, aby mohla zrodit dvě totožné bytosti. Anebo aby mohla oklamat jinou kořist."
"Radši bych si vaši hypotézu ani neověřoval," zabručel Torken a naposledy se podíval na zbytky rosolu. Ona černá hmota byla zřejmě centrem života. Vše skončilo, když je Reko zasáhl.
Pak byl stále ještě bledý a třásl se.
"Myslíte si, pane, že i tohle je vynález nějakého čaroděje?"
"To nevím. Musel by obětovat jednoho sluhu...," odpověděl Alexis z Almerenu.
"Nemyslím si, že by se Morsik trápil nějakými výčitkami svědomí," odvětil Torken. "Ale asi máte pravdu, vévodo."
Rychlým krokem postupovali asi deset minut. Pak se Torken zastavil, protože spatřil dvě laně.
"Pečínka by špatná nebyla," poznamenal Reko.
"Myslím, že k tomu nedojde," zavrtěl hlavou Torken. "Jen se podívejte."
Jedna laň zvolna docházela k druhé. Když byla od ní asi dva metry, skočila a zavěsila se druhé na hřbet. Rozpoutala se bitka.
"Já netušil, že dvě samice...," chtěl žertovat Pak.
"To nejsou námluvy," zasmál se Torken.
A měl pravdu. Z hrudi první laně vyletěla šipka a zajela do hřbetu druhé. Uběhly dvě minuty. Laň ztrácela na objemu, až se nakonec úplně zhroutila, zatímco druhá se nafukovala. Po nějaké chvíli se nafoukla i ta první a oba tvorové teď vypadali úplně stejně. Oddělili se a volně odklusali každý jiným směrem.
"Vaše hypotéza byla správná, vévodo," zabručel Torken. "Ti tvorové potřebují k rozmnožování nové tělo."
"Když má Morsik takové strážce, pak nechápu, proč vyráběl nějakou čarodějnici, aby odstrašil divochy. Nikdo by se k němu stejně nedostal."

"Ono není vyloučeno, že s nimi musel bojovat. Když zahnal divochy dostatečně daleko, zabránil tak množení těchto potvor."
"S vámi se člověk skutečně nenudí," zasmál se vévoda. "Lekníny, vrby, ještěři a pak ještě tohle..."
Torken zvedl ruku. Naznačil tak příteli, aby zmlkl. Zaposlouchal se a tiše řekl:
"Mám pocit, jako bych slyšel kroky. Nevím, jestli se ti tvorové mohou spolu dorozumívat, ale mám pocit, že jich máme několik v patách."
A vskutku, zakrátko spatřili v křovinách jednoho divocha.
"Na další souboj nemám náladu, takže myslím, že bude nejrozumnější, když se co nejrychleji vzdálíme. Naším trumfem je rychlost, připadá mi, že ty bytosti jsou dost pomalé."
Jeho návrh byl jednomyslně přijat a dali se na rychlý pochod. Po necelém kilometru Torken narazil na tvora podobného divochovi, který se skrýval v křoví. Užuž rozpřahoval paže, aby Torkena objal. Torken rychle tasil meč a sekal do něj tak dlouho, dokud se nedostal k oné černé hmotě.
"Pospěšte si," pobízel ostatní, "pořád slyším za sebou kroky."
Tentokrát už klusali. Pak byl na konci svých sil a co chvíli se ohlížel. Asi po půlhodině Torken zpomalil, protože i ostatní už jen stěží popadali dech.
"Myslím, že jsme je setřásli," vydechl, "ale nevím, na jak dlouho. Stále si myslím, že je nezdravé se loudat. Takže vpřed!"
Slunce teď museli mít přímo nad hlavou, ale zakrývalo je listí. Bylo horko. Po obličejích jim stékaly čůrky potu, pálily je do očí. Torken měl co dělat, aby udržel smysly ve střehu. Hodinu pokračoval v usilovném pochodu. Nohy mu těžkly. Věděl, že přátelé za ním myslí už jen na to, aby dávali nohu před nohu a tak pořád dál dokola...
Les začínal řídnout a před Torkenem se rozprostíralo velké volné prostranství. Na jeho konci se zvedal vršek porostlý stromy a v něm byl temný otvor. Mladík se zastavil, rozhlížel se a hledal další past. Sklonil se a prohlížel si zem.
"Co si myslíte o těchto stopách?" zeptal se vévody z Almerenu.
"Připomínají létavce. Prostoru k přistání by tady měli dost."
"Ano, myslím, že jsme u cíle. Morsik nebude daleko. A teď začíná to nejtěžší. Musíme prozkoumat jeho skrýš."
Podíval se na své sluhy a zabručel:
"Nemá smysl, abychom riskovali všichni. Vy dva tady na nás můžete počkat."
Oba bývalí ničemové se hned ohradili.
"Tím byste nás urazil, pane," řekl Pak. "Jdeme s váma, i kdyby cesta vedla do pekel."
"Děkuji, přátelé. Takže až půjdete přes nekryté prostranství, mějte oči na stopkách, nebezpečí hrozí všude kolem nás."
7
Ke vchodu do jeskyně se dostali bez potíží.
"Připomíná to spíš tunel," poznamenal vévoda z Almerenu.
Torken vešel do otvoru. Sáhl si na stěnu, byla hladká, jako by skálu někdo roztavil. Hned za ním šel Reko.
Když Torken ušel asi patnáct metrů, uslyšel tiché cvaknutí. Zvedl hlavu a spatřil, jak se od stropu uvolňuje obrovský balvan.
Reko zvedl paže, aby zpomalil pád. Balvan byl však těžký a dosedl mu na záda. Pak a vévoda z Almerenu mezitím došli k Torkenovi.
"Pospěšte si," vydechl obr. "Nevím, jak dlouho ho ještě udržím."
Torken konečně zareagoval. Přiskočil k Rekovi, rozkročil se, sebral všechny síly a trochu obrovi ulevil.
"Nechte toho, pane, nechte mě tady," žádal Reko. "Nemá smysl, aby nás rozdrtil oba."
"Poslouchej. Rozkroč se a přikrč nohy. Až budeš mít napjaté paže, dám znamení a oba se vrhneme vpřed," poroučel Torken.
Reko sebral všechny síly a poslechl.
"Pozor... Teď!"
Torken se vrhl dopředu, balvan spadl a do vzduchu se zvedlo mračno prachu. Torken zůstal ležet na

zemi. Vzpamatoval se, teprve když se nad ním sklonil vévoda z Almerenu a pomohl mu na kolena. Metr od něj Reko ještě lapal po dechu. Obrátil k Torkenovi hlavu a usmál se.
"To bylo o fous, pane. Mám pocit, že mi ten šutr urval patu."
"Můžeš vstát?"
"Myslím, že se mi to za chvilku i podaří."
"Nejsme tady, abychom se povalovali," zažertoval Torken. "Musíme dál."
Šel příkladem a vstal, ale svaly ho tak bolely, že se bolestí zašklebil.
***
Morsik seděl v křesle s vysokým opěradlem a lokty měl opřené o stůl. Navzdory chvatnému útěku a týdnům, které od té doby uběhly, se příliš nezměnil. Masivní tělo, veliká kulatá hlava s hrubými rysy, jakoby vytesanými sekerou, a vybledlé oči pod hustým obočím. Už dvě neděle se zaobíral svými neúspěchy. Nechápal, jak se to mohlo stát. Ještě donedávna se mu vše dařilo. Proč došlo k tak náhlému zvratu situace? Opomněl snad něco?
Udeřil pěstí do masivního stolu a ten chmurně zaskřípal. Musí přece najít nějakou možnost, jak to nepříteli vrátit. Zvažoval všelijaká řešení, ale všechna by si vyžadovala příliš času. Byl sám se čtyřmi sluhy a jednou služebnou, která měla na starosti princeznu. Princezna mu v této hře poslouží, ale na to je ještě čas.
Nejdříve musí obnovit útočnou sílu. Ti neživí, co se potulují po okolí, by mohli být počátkem řešení. Bohužel se mu nikdy nepodařilo s těmi bytostmi navázat kontakt a navíc tak přišel o jednoho sluhu.
Ty obrovské čarodějnice by se rovněž hodily, ale vytvořit jich několik by si vyžadovalo příliš velké množství energie a nebyl si jist, že ji dokáže vyrobit. Zdálo se, že nejsou tak neporazitelné, jak si myslel, protože s tou poslední ztratil kontakt.
Ne, je třeba se obrnit trpělivostí. Má přece času dost. Nejdříve by měl poslat jednoho sluhu do Okinarty. Obyvatelstvo zpravidla nepřijímá okupanty s láskou. Jistě se najdou stoupenci bývalého režimu... Nesmějí však přejít do akce, dokud nebude vhodný čas.
Ale aby přesvědčil váhavé, bude potřebovat hodně zlata. To by nebyl ten hlavní problém, protože věděl, jak si jej opatřit dostatečné množství. Dále musí vyzbrojit muže. K čemu nějaké směšné meče... Jasně. To je řešení! Vynalezne ještě ničivější zbraně, zbraně, které zabíjejí na dálku! I chcípák tak snadno porazí rytíře v plné zbroji! Chce to jen čas, musí se ponořit do vzpomínek...
Utápěl se v představách, byl stále spokojenější, ale vtom byl vyrušen. Někdo zaklepal ostýchavě na dveře. Vstoupil sluha a uklonil se až po pás.
"Pane generále, nerad vás vyrušuji a prosím o prominutí."
"No tak co je?"
"Do chodby číslo jedna někdo vnikl."
"Past fungovala?"
"Ano, pane generále."
"Takže tam zajdi, ujisti se, že nikdo nepřežil, pak znovu nalič past. Jakmile budeš hotov, dej mi vědět. Docela by mě zajímalo, jestli to nebyla jedna z těch bludných bytostí."
***
Torken s Alexisovou pomocí dospěl na konec chodby. Před sebou měli opět les, ale řidší, takže asi sto metrů před sebou viděli jakousi přízemní, dosti velikou stavbu.
"Pod tím listím se snadno schoval," poznamenal vévoda.
Vyšel z tunelu jako první a zvolna se blížil k budově, která nevykazovala známky života.
Vtom se před budovou ukázal statný tmavovlasý muž v livreji Morsikových sluhů. Pak ho spatřil, rozběhl se k němu, tasil a cosi křičel.
Muž jako by zavrávoral a zvolna klesl k zemi. Všichni viděli, že mu z hrudi trčí dýka.
Pak v poklidu vytáhl zbraň a otřel ji o livrej.
"Tohle byl člověk," poznamenal. Obrátil se k přátelům a řekl: "Já měl souboje vždycky nerad. Při nich člověku neustále hrozí, že nějakou schytá. Já radši udeřím vždycky první. Nejsem rytíř, tak co."
"Své filozofické úvahy nám předneseš později," zavrčel Torken. "Pomoz Rekovi, stěží se drží na nohou. My si zatím prohlédnem tenhle dům. Ale pozor! Určitě v něm budou nějaké nástrahy."

Schody je zavedly k obyčejným dřevěným dveřím. "To nechtě na mně," nabídl se bývalý lupič Pak. "Vniknout do domu potichu je moje specialita."
Své umění však nijak dokazovat nemusel, protože do dveří stačilo strčit a otevřely se samy. Onen sluha, který před chvílí vypustil duši, se ani nenamáhal za sebou zamknout.
Vešli do celkem prostorného sálu. Měl nízký strop a holé bílé stěny.
"Morsik se za nábytek zrovna nepředal," poznamenal Alexis z Almerenu.
Na konci místnosti byly dvoje dveře. Ty levé se zčistajasna otevřely a vyšli z nich dva sluhové s meči. Bez váhání se obořili na vetřelce.
Torken měl proti sobě protivníka, který již zvedal meč, aby mu rozpoltil lebku. Doslova na poslední chvíli sám tasil a útok odrazil. Pomalu se vzpamatovával a bitka přešla v běžný souboj. Konečně našel protivníkovu slabinu a vrazil mu hrot do hrudi.
V té chvíli se otevřely i druhé dveře. Na prahu se ukázal Morsik.
Na vévodu z Almerena soupeř nevybyl, a jakmile spatřil generála, s výkřikem se na něj vrhl.
Torken se právě zbavil protivníka. Všiml si, co se děje, a vykřikl: "Počkejte! Pozor!"
Varoval zbytečně. Vévoda se hnal na generála a Morsik jej pobaveně sledoval. Když byl od něj pouhé tři kroky, generál natáhl ruku. Z jeho ukazováku vyšlehl oslepující záblesk, který zasáhl vévodu do hrudi. Alexis z Almerenu sebou prudce trhl a skácel se Torkenovi do náruče. Byl celý bledý, potil se, byl na pokraji mdlob. Poznal Torkena a zašeptal:
"Díky, příteli, umírám. Prosím, zabte Morsika."
"To vám slibuji."
Ještě naposledy sebou trhl a klesl na dlaždice. Torken se napřímil, zrak měl zamlžený slzami.
"Jaká dojemná scénka," posmíval se generál. "Bolest, kterou vnímám ve vaší duši, mi působí radost. Radost, jakou jsem už dávno nezažil."
Torken se na Morsika vrhl. I přes vztek, který se ho zmocnil, neztratil bystrý odhad a pud sebezáchovy. Jakmile spatřil, že generál napřahuje ukazovák, střelhbitě uskočil. Záblesk mu sežehl pouze kabátec a náhodou zasáhl záda sluhy, který se bil s Rekou. Když Morsik zjistil, že minul cíl, honem se uchýlil zpět do místnosti, ze které vyšel.
Torken udělal tu chybu, že ho pronásledoval. Ve chvíli, kdy překročil práh, z generálova ukazováku vyšlehl další záblesk. Mezi dveřmi se Torken neměl kam uhnout.
Pudově se chránil dlaní. Bylo to směšné gesto. Jako by tak dokázal odrazit blesk!
Ve zlomku vteřiny si uvědomil situaci, do jaké se dostal, a v duchu se už smiřoval s osudem. Pouze litoval toho, že Morsik unikne. K jeho velkému překvapení, a zřejmě i protivníkovu, se záblesk od dlaně odrazil, zasáhl Morsika do obličeje a ošklivě ho popálil. Obr, jako by nic necítil, dál pevně stál na nohou a krev mu stékala po zuhelnatělém obličeji. A už zvedal ruku znovu.
Torken mu však nedovolil zasáhnout. Přiskočil k němu, prudce ho sekl do paže a uťal mu ji. Z protivníkových úst se vydral zmučený výkřik, ale mladík se s prvním úspěchem nespokojil. Plnou silou vrazil meč Morsikovi do hrudi. A protože tělo se stále nemělo k pádu, ustoupil o krok, zatočil mečem a uťal generálovi hlavu. Dopadla o dva metry dál.
Teprve teď tělo zavrávoralo a skácelo se. Sotva se dotklo země, vyšel z něj s tichým sykotem černý dým a během několika sekund se na stropě utvořil černý obláček.
Torken ani neměl čas zděsit se nad tímto podivným jevem, protože jemu samotnému z úst a z nosu vyšel zelený obláček a přidružil se k černému. Zdálo se, jako by spolu tančily.
S tlukoucím srdcem a celý udýchaný se ohlédl.
"Prohledejte tuhle část domu," nařídil Rekovi a Pakovi. "A dejte si pozor, co když má ještě nějaké sluhy. Já se postarám o druhou."
Přešel do místnosti, jež sloužila Morsikovi za pracovnu. Morsik zatím dodělával na podlaze. Obláčky u stropu pokračovaly v tanečku a zdálo se, že černý se poněkud zmenšil.
Torken se ve dveřích zastavil a díval se ještě dvě minuty. Potom černý obláček zmizel.
"Bylo to tvrdé a jsem rád, že to skončilo. Jsem vyčerpaný."
Torken sebou prudce trhl. Ta slova jako by mu zazněla přímo v mozku.
"Neboj se. Jsem jenom ten obláček, co vidíš. Předtím jsem byl v tvém těle."

"Kdo... kdo jste?"
"To se těžko vysvětluje a bude to chtít čas. Hlavně se nelekej, hovoříme spolu telepaticky, což je něco, čemu stěží uvěříš. Uvolni se, otevři mysl a na nic nemysli."
8
Torken se musel chytit stolu a v hlavě mu zněly další věty:
"Ve tvé řeči by se můj národ nazýval asi Czisssové. Jsme myslící bytosti, které se skládají z velice vzácných molekul obklopených prstencem čisté energie, anebo názorněji, takový kousíček masa obklopený množstvím čisté energie. Ta energie představuje jak naši bytost, tak naši potravu. Rodíme se v mezihvězdném prostoru, tedy v nebesích. Kosmické paprsky, řekněme svit jistých sluncí, nám zajišťují potravu a vývoj. Postupně se otvíráme poznám díky atavistické paměti obsazené v našich molekulách a našem základním energetickém jádře. A potom po libosti putujeme od jedné sluneční soustavy ke druhé. Když najdeme obydlenou planetu, stane se, že pocítíme touhu ji prozkoumat. Tvá země je první, kterou jsem navštívil. Když jsem zjistil, že je obydlena lidmi, nedokázal jsem odolat a chtěl ji prozkoumat."
"Ale jak, když nemáte uši ani oči?"
"Nemusíš hovořit, stačí, když budeš usilovně myslet. Uvidíš, že je to snadné a mnohem rychlejší. Prostě vnikneme do živého organismu a vnímáme vše, co vnímá." Když bytost pokračovala, Torken sebou trhl.
"Když jsem přišel na tuto planetu, byl jsi první bytost, na kterou jsem narazil, a vnikl jsem do tebe."
"Takže ten zelený obláček, kterého jsem si všiml, než jsem usnul v lese, jste byl vy!" Torken si stále nedokázal zvyknout na nový způsob komunikace.
"Jistěže! Musím ti říct, že o pár dní později jsem se rozhodl, že tě zase opustím. Chudoba tvého slovníku a prostota mysli mi nemohly dát dostatečný pohled na vaši civilizaci. Názor jsem však změnil, když se tě otec rozhodl prodat do otroctví. Tak jsem měl větší možnost poznat váš lid. Onen křišťál poroby a ovládací hůlka mě dost zmátly. Teplota ruky vysílala velice zvláštní vlnu, která aktivovala pouze křišťál. To neodpovídalo úrovni vaší civilizace."
"Pokud tomu dobře rozumím," řekl Torken opět nahlas, "tak od té chvíle, co jste do mě vnikl, jsem byl jen figurkou, se kterou jste si pohrával. A teď, když jste vyšel, budu opět ten nevzdělanec a hrubec, jakým jsem byl v otcovské chatrči."
"To v žádném případě ne! Vše, co se ti otisklo v neuronech, v tobě zůstává."
"Vše, co jsem učinil, jste přikázal vy?"
"Kdepak. Vždy jsem tě nechal jednat po tvém. Byl jsem nesmírně zvědavý na tvé reakce. Zasáhl jsem jen občas, jedině když jsi byl ohrožen na životě. Například když se tě ty dvě ženské pokoušely zabít, aby naštvaly hraběnku. Zneutralizoval jsem křišťál. Stejně tak tomu bylo, když ses setkal s tím obrovským ještěrem. Kdepak, to nebyl býložravec, jak ses tenkrát domníval. Ovládl jsem jeho mysl a namluvil mu, že neexistuješ."
"A čarodějnici jste mi rovněž pomohl zabít?"
"Ne, to byl tvůj nápad udeřit ji do hrdla. Právě jsem analyzoval ten podivný organismus a dospěl jsem k názoru, že musel být stvořen uměle."
"Ale poradil jste mi, abych se natřel její krví."
"To ano. Když jsem studoval složení její kůže, zjistil jsem, že stačí přidat krvi jistou substanci, kterou jsem rychle syntetizoval a která ti zesílila kůži. Napadlo mě, že by se ti to mohlo hodit."
"A proč to všechno?"
"Začínalo se mi v tobě líbit a nechtěl jsem se stěhovat do někoho jiného. A musím přiznat, žes mi začal připadat sympatický."
"Jak dlouho ještě tato ochrana vydrží?"
"Už moc dlouho ne." Mysl se zarazila a pobaveně pokračovala: "Promiň, zapomněl jsem, že každý máme jiné pojetí času. Pro mne znamená krátce takových čtyřicet padesát let."
"To vy jste mi dal všechny vědomosti!"
"Některé ano. Byl jsem zvědav na vaši civilizaci, a tak jsem ti pomohl naučit se číst. Bohužel jsi nečetl zas tolik, jak jsem očekával, protože ses pouštěl do jiných věcí."
"A šerm?"
"To jsem nechal zcela na tobě. Máš dobrou paměť, jen jsem ji trochu stimuloval, a vynikající reflexy. Ale

do tvých soubojů jsem nijak nezasahoval. V žádném případě jsem nechtěl zavinit smrt jiné bytosti. To je základní princip našeho národa. Můžeme vás pozorovat, někdy učit, ale nikdy nesmíme jednat přímo."
"A nápad, že Morsik zaútočí na Azeru, jsem dostal od vás?"
"Zase ne. Nesnaž se snižovat své zásluhy. Máš bystrý mozek."
"A proč jste byl ve mně tak dlouho, když jste se o naší civilizaci už dozvěděl vše?"
"Pro Czisssy čas neznamená skoro nic. A na odhalování toho bylo ještě hodně. Křišťál poroby a ona Minkawa navíc dokazují, že na vaší planetě je nějaký cizí vliv, a chtěl jsem ho objevit. Přiznám se, že jsem tě navedl až sem, protože jsem tušil, že tady najdu řešení."
"Morsik... Černý obláček...," zašeptal Torken.
V mysli bytosti byl patrný jistý ostych.
"Czisssové žijí dlouho, velice dlouho, někdy až moc. Když se naše existence chýlí ke konci, někteří z nás degenerují. Byly případy, že navštívili cizí civilizace, viděli spoustu zločinů a hrůz, byli svědky katastrof a vyhynutí mnoha civilizací. Jejich mysl se pomátla a začínali se vciťovat do utrpení druhých a někdy je i vyvolávat. K takovým patřila i duše, která byla v Morsikovi. Myslel jsem si to, ale důkaz jsem měl teprve tehdy, když jsem ji viděl opouštět mrtvé tělo."
"Takže to vy jste mě zachránil před bleskem, který na mě vyslal!"
"To přiznávám, ale tys našel prostředek, aby opustil tělo, než je stačil obnovit."
"A co se stalo, když se ty dva obláčky srazily?"
"Když narazíme na zbloudilou a škodlivou bytost na sklonku její existence," vysvětloval Czisss smutně, "je naším úkolem ji zničit. Proto jsme se střetli. Jsem mladý a byla to z mé strany troufalost. Je mi teprve tři tisíce let a růst bych ukončil až po deseti tisíci letech života v kosmu. Jemu bylo více než sto tisíc. Měl jsem ale to štěstí, že po třech letech života na této planetě spotřeboval hodně energie, kterou si nemohl obnovit, protože planeta přijímá jen tolik záření, kolik potřebujeme k obživě. Vytvořit a udržovat toto útočiště, vytvořit dvě čarodějnice, metat blesky, vyrábět ovládací hůlky - to vše ho značně vyčerpalo."
"A jak jste mohl bojovat beze zbraně?"
"Nějaké meče by nám k ničemu nebyly," poznamenal vesele Czisss. "Střet spočívá v neutralizaci protivníkovy energie, ale tím se rovněž spotřebovává vlastní energie. Nakonec jsem ho zcela anihiloval. Ale vyčerpalo mě to."
Torken několikrát potřásl hlavou, měl pocit, že se mu to všechno jen zdá.
"Takže vy dokážete vytvářet živé bytosti? Tak proč vnikáte do jiných organismů?"
"Já bytost zatím ještě vytvořit nedovedu. Nemám dostatek vědomostí, musím se ještě hodně učit a zdokonalovat. Vždyť ani vy nevíte všechno o své anatomii a fyziologii. Onu čarodějnici bezpochyby vytvořil tak, že okopíroval bytost, kterou studoval na nějaké jiné planetě."
"Vrátíte se zase do mě?" zeptal se Torken pln naděje.
"Už ne."
"Vstoupíte do někoho jiného?"
"Nikoli, vrátím se do vesmíru načerpat energii a dokončit svůj vývoj. Potrvá to dlouho, tisíce a tisíce let. Navíc musím získat jistou vyrovnanost, protože setkání s lidskými bytostmi nás nenechává lhostejnými a máme pak sklony nechat se unášet impulzy, které mohou být nebezpečné, jako se to stalo mému nešťastnému druhovi."
"Nenavštívíte nás někdy?"
"To určitě ne. Budu nesmírně daleko, mnohem dál, než si dokážeš představit. Musíme se rozloučit."
"A než odejdete, nemohl byste oživit přítele Alexise?"
"To bohužel nejde. Zranění od blesku jsou příliš vážná a už jsem ti vysvětlil, že nemám dostatečné znalosti. A i kdyby se mi podařilo část zranění zhojit, jeho mysl by byla naprosto prázdná, protože mozek byl příliš dlouho bez kyslíku. Tvůj přítel by byl jen neživý jako ti nešťastníci, co bloudí po lese. Lituji."
Torkenovi stékala po tváři slza a ztratila se ve vousu.
"Musíme se rozloučit," ozval se opět Czisss. "Jsem rád, že jsem tě potkal. Naučil jsi mě hodně o lidech, zvláště o jejich sexualitě, to bylo něco, co jsem neznal. Řekl bych, že v tomhle jsi výjimečně nadaný, soudě aspoň podle reakcí tvých partnerek. V tomto případě si buď jist, že jednáš naprosto samostatně."
Mladík zrudl, když si uvědomil, že Czisss byl svědkem všech jeho milostných půtek.

"A ještě jedna rada. To, co jsem ti prozradil, nikomu neříkej. Určitě by ti nevěřili a považovali by tě za pomatence. Sbohem, budu na tebe dlouho vzpomínat."
Zelený obláček se vrátil ke stropu a zmizel. Torken dlouho nehybně stál a z toho všeho jej rozbolela hlava. Udělat krok po něm vyžadovalo značnou sílu. Naposled pohlédl na Morsikovo tělo a vstoupil do pracovny...
9
Princezna Natiraza ležela na úzkéru loži, ruce měla připoutané k čelu postele. Měla na sobě lehký žlutý šat, který dával tušit ladné křivky jejího těla.
Za dveřmi se skrývala vrásčitá hubená stařena v prostých šedých šatech. Postavila se před Torkena a zařvala:
"Zmiz! Generál Morsik zakázal vstup pod trestem smrti!"
Mladík se ironicky usmál.
"Ten tvůj generál už jaksi rozkazovat nemůže. Odeslal jsem ho do pekel."
Stařena zaječela a vytrhla z opasku dýku.
"Musím zabít princeznu, jak mi pro takový případ nakázal."
Vrhla se k lůžku. Jednala tak rychle, že ji Torken nedokázal zastavit. Zoufale se vymrštil vpřed a podařilo se mu zachytit ji za lýtka. Rozplácla se na dlažbě necelý metr od postele.
Torken vyskočil a sahal po zbrani. Stařena se nehýbala. Převrátil ji naznak. Měla podivně ztuhlé oči a teprve potom si všiml, že si při pádu vrazila dýku do hrudi.
Narovnal se a vzdychl si.
Princezna vykřikla hrůzou, když viděla, jak se k ní blíží rozježený a zarostlý chlap v rozedraném kabátci.
"Kdo jste a co chcete?"
"Jsem vyslanec krále Olesky, měl jsem ztrestat Morsika a vás odvést do Okinarty."
To princeznu poněkud zklidnilo. Suchým, panovačným hlasem řekla:
"Nejdříve mě odvažte."
Torken vytáhl dýku a přistoupil k hlavě postele.
"Ne!" vykřikla princezna. "Nesmíte se přiblížit. To je zákon!"
"Buďte logická, princezno," posmíval se jí. "Jak vám mohu přeříznout pouta, když se k vám nesmím přiblížit?"
Princeznu to poněkud zmátlo.
"Osvoboďte mě, nařizuji vám to," zamumlala nakonec.
Pousmál se a jal se přeřezávat pouta.
Když Natiraza sledovala toho muže, jenž se nad ní skláněl, zachvěla se. Vycházel z něj podivný pach šelmy, který ji mátl. Zmocnil se jí zvláštní pocit. Jakmile jí vysvobodil ruce, popadla ho za upocenou hlavu a strhla jej k sobě. Pak toho neznámého už jen líbala. Cítila podivné chvění a krev jí prudce kolovala v žilách.
Torkena to překvapilo a nereagoval. Nechápal, co tím princezna sleduje. Ta mu však netrpělivě rozepínala kabátec, potom košili a vzrušení se zmocňovalo i jeho. Padl na nabízející se tělo a princezna ho k sobě prudce přitiskla. Když se chystal dokonat své vítězství, narazil na jakousi překážku a zarazil se.
Princezna však prudce trhla pánví a pomohla mu. Strhl je vír nepředstavitelné vášně. Jejich spojení bylo těsné, stále vášnivější, něžné a zase divoké. A společný nával štěstí je překvapil současně.
Chvíli nehybně leželi. Torken se díval princezně do tváře. Měla přivřené oči, tvář rámovanou černými vlasy krášlil úsměv. S lítostí vstal a říkal si, co se to s ním jen dělo. Ale nelitoval. Takovou rozkoš nikdy předtím nepocítil, ani s hraběnkou.
Princezna vstala rovněž a upravila si pomačkané roucho. Mladík si natáhl kalhoty a otočil se k ní. Zarazila ho bledá tvář a slzy. Než se jí stačil zeptat, co se děje, promluvila sama:
"Prosím, abys mi odpustil, ale je to má povinnost. Musím být poslušná našich zvyků."
Prudce vytáhla ze záhybu roucha dýku a se vzlykem bodla Torkena pod žebra. Cítil úder jako blesk, zlomil se v pase. Kůží však dýka nepronikla. Prudce se narovnal, aby odrazil další útok. Princezna stála dál před ním s dýkou v ruce, ztuhlá úžasem. Když spatřila, že její oběť je stále živa a zdráva, na tváři se jí

rozehrál úsměv a zelené oči se rozzářily jako smaragdy.
"To je úžasné! Obstál jsi ve zkoušce posvátné dýky. Jsi první."
Odhodila zbraň a vrhla se k Torkenovi, aby ho objala. Náraz byl tak prudký, že se oba svalili na postel. Svírala ho až příliš pevně, bylo patrné, že by jí nebylo proti mysli, kdyby si vše zopakovali.
Torken se jí pracně vymanil.
"Prosím, princezno, musíme odejít."
"Máš pravdu," vzdychla si lítostivě. "Můžeš mi aspoň říct, jak se jmenuješ?"
"Jsem Torken, baron z Azery a hrabě z Kerverenu z milosti krále Olesky. Měl jsem za úkol ztrestat Morsika a vás najít a přivést ke králi. Můžete se připravit na cestu."
Ukázal na stařenino tělo a dodal:
"Lituji, že jste přišla o komornou. Nechtěl jsem ji zabít. Byla to nehoda, které hluboce lituji."
"A která byla pro mě velice příznivá," řekla Natiraza chraplavým hlasem. "Ona by mě vážně zabila. Ta babizna byla strašná. Byla naprosto oddána Morsikovi a za jeho nepřítomnosti tu vládla s jedním sluhou. Já byla pořád uvázaná a pouštěla mě, jen abych se mohla upravit a najíst se. Morsik se chodil každý den přesvědčit, že je vše, jak poručil. Nechápu, co tím sledoval."
Torken chvíli mlčel a potom odpověděl:
"Já to tuším. Stále ještě se nevzdal myšlenky, že se pomstí. Vás potřeboval, aby si v Okinartě zajistil moc. Kdyby vás nespoutal, možná by vás napadlo utéct. A venku byste nepřežila ani den. Je to zde velice nebezpečné."
"A jak je možné, že ty jsi pronikl?"
"S přáteli jsme šli několik dní pralesem a mohu vám říct, že to byla tvrdá zkouška."
Zaleskly se mu oči.
"Bohužel jsem přišel o nejlepšího přítele. Morsik mi ho zabil."
"Co se stalo s tím mizerou? Utekl?"
"Leží vedle. Nejdřív jsem mu usekl ruku a potom hlavu."
Princezně se viditelně ulevilo.
"Naháněl mi strach. Teprve tady jsem poznala jeho skutečnou povahu."
Dveře se otevřely a do místnosti nahlédl Pak.
"Pane, všechno jsme prohledali a nikoho nenašli. Reko objevil kuchyni. Nedáte si něco k jídlu?"
"Děkuji, ale momentálně nemám chuť," odmítl Torken.
"A taky jsem našel stáj s dobře živenými létavci."
"To je ale dobrá novina! Můžeme se vrátit do Okinarty a nemusíme přes prales. Osedlejte jich pět, protože chci vzít s sebou i vévodu z Almerenu, abychom jej mohli důstojně pohřbít. Řekni Rekovi, ať se přestane cpát. Dejte se do práce. Chci se vrátit do Okinarty ještě za světla."
Pak vycítil, že pán nemá nejlepší náladu, a zmizel.
"Pokud mě máš doprovázet, neměl by ses trochu umýt?" nadhodila princezna s úsměvem. "Připomínáš spíš lapku než dvořana."
Lehce ho políbila na rty a se smíchem pokračovala:
"Nevím, co mě to popadlo, nějak jsi mi učaroval. Ale musíme najít opět trochu důstojnosti, i když jsem ji s tebou na chvíli ztratila. Jednu ze sousedních místností používal Morsik. Najdeš tam holení a něco slušného na sebe."
Torken nalezl generálův pokoj snadno. Bylo tam jen prosté lože, dvě stoličky, truhla a stůl se džbánem a mísou. Nalil vodu ze džbánu do mísy a umyl si obličej. V truhle našel břitvu a zrcátko. Pracně se zbavil porostu na obličeji. Ještě že má tak tvrdou kůži!
Potom si z truhly vybral šedý kožený kabátec a kalhoty stejné barvy s tím, že je v Okinartě hned spálí. Objevil i jakousi malou lahvičku. Otevřel ji a zjistil, že je v ní příjemně vonící tekutina. Nakapal si na dlaň a potřel se jí, aby zahnal pach potu.
Když ukončil základní toaletu, přešel do hlavní místnosti, zrovna když Reko zvedal vévodovo tělo. Přistoupil k němu Pak a položil mu ruku na rameno.
"Víme, jak vám je, pane. Vždycky je těžké ztratit přítele. Ale můžete se aspoň utěšovat tím, že jste ho pomstil."

Torken potřásl hlavou. "Jenže do tohoto dobrodružství jsem jej zatáhl já. Jsem vinen stejně jako Morsik."
"To určitě ne," přerušil ho Pak. "Šel dobrovolně a stejně jako vy chtěl najít jeho úkryt."
"Počítal s tím, že mu v nejhorším pomůžu, jenže já mu nepomohl. Vážně byste měli jít ode mě dál. Přináším jen smůlu a smrt."
"Kdepak, pane, my vás neopustíme, ledaže byste nás sám vyhnal. Dobře si uvědomujeme, jaká nebezpečí nám s vámi hrozí. Ale myslíte si, že bychom mohli sloužit nějakýmu měšťánkovi, jehož největším vzrušením je vyjížďka na venkov? Anebo se dát naverbovat jako nějací žoldnéři? S váma se aspoň něco děje. Po těch letech na šikmý ploše máme pocit, že vedeme čestný život a že jsme někomu užiteční. Naším osudem nebylo dožít se požehnaného věku. To radši zemřeme v dobré bitvě."
Torken si otřel oči.
"Díky, ale teď ho přivažte k létavci. Přijdu za vámi s princeznou. Vyžaduji však, abyste se k ní nikdy nepřibližovali více než na tři kroky, takový je zákon."
"A co vy?" podivil se Pak.
"Já jsem výjimka."
Princezna měla na sobě stále ty žluté šaty a přes ně si přehodila jen tmavý plášť. Vyčesala si vlasy.
"Nic jiného jsem nenašla. V tomhle mě Morsik unesl. Zřejmě nechtěl, abych se převlékala."
Uchechtla se a pohladila Torkena po tváři.
"Oholený vypadáš líp. Netušila jsem, že jsi tak mladý."
Torken se uklonil a řekl: "Přejete-li si, můžeme vyrazit. Možná se dostaneme do Okinarty ještě za světla."
"Dobrá, ale potřebuji povzbuzení před cestou. Kdoví, jaký osud mi chystá Oleska?"
Přistoupila k němu a políbila ho na ústa. Vášnivě jí polibek vrátil. Nevěděl, jak dlouho se líbali, ale dalo mu nesmírnou práci se od ní odtrhnout.
"Nyní jsem ochotna podstoupit jakékoli nebezpečí," řekla Natiraza a tiše si vzdychla.
Přešli místo, kde ještě leželo Morsikovo zmrzačené tělo. Princezna odvrátila zrak.
"Nechápu, jak jsi ho dokázal porazit."
Torken se usmál a neodpověděl. Pak je rychle zavedl do stájí, kde už čekali osedlaní létavci.
"Odkud se vznesou?" staral se Torken.
"Asi dvacet metrů odtud je rovná stezka, dlouhá tak sto metrů. To jim ke vzletu bohatě stačí."
Torken podal princezně otěže.
"Mohu vám pomoci do sedla."
"Není třeba, jsem dobrá jezdkyně."
A skutečně - vyšvihla se létavci na hřbet s nesmírnou ladností.
Za dvě minuty už houfec odletěl a zapadajícímu slunci ukázal záda.
10
Těsně před soumrakem dorazili do Okinarty. Torken pomohl princezně galantně z létavce a pak se obrátil na své druhy.
"Postarejte se o zvířata a přeneste vévodu z Almerenu do jeho domu. Ať je slušně a důstojně oblečen, až mu přátelé přijdou vzdát poslední poctu."
Princezna si přetáhla kápi.
"Odvedeš mě přímo ke králi?"
Nad tím dumal Torken celou cestu. Ještě trochu zaváhal a nakonec se přece jen rozhodl.
"Když mi dáte slovo, že se nepokusíte o útěk, myslím, že by bylo nejrozumnější zavést vás nejdříve k hraběnce z Kerverenu. Opláchnete se, dáte se do pořádku a já zatím zajdu za králem. Pak už záleží na něm, aby se rozhodl. Bohužel musíme pěšky, protože koně nemám."
Vešli do temné uličky. Pouze za zavřenými okenicemi prosvítalo trochu světla. Torken byl rád, že nikoho nepotkávají. Kdyby princeznu poznali, mohlo by to vyvolat vzpouru. Šel s rukou na jílci meče a měl pocit, jako by byl opět v džungli.
S úlevou dorazil ke dveřím svého příbytku. Starý vrátný, pořád stejně mrzutý, se uvolil otevřít, když poznal, o koho jde, a ani se nedivil, že nový pán má společnost. Tiše přešli dvůr. V kuchyni se ještě svítilo.

Hraběnka byla v salonu a listovala v jakési knize. Když spatřila Torkena, radostně vykřikla a chtěla se mu vrhnout do náruče, potom si však všimla, že není sám.
Příchozí si shodila kápi a ukázala ve svitu svící svou tvář.
"Přivádím princeznu Natirazu," pravil suše Torken.
Hraběnka předvedla cosi jako pukrle.
"Buďte tak laskavá," obrátil se Torken k hraběnce, "a ubytujte princeznu ve své ložnici a dejte jí najíst. Soudím, že vhod by přišla i koupel. Rovněž jí nabídněte svůj šatník. A hlavně, nikomu ani muk. Ani před služebnictvem. Namluvíte jim, že vás nečekaně navštívila jedna stará známá. Já jdu za králem."
Hraběnka se po té záplavě úkolů zmohla jedině na přikývnutí. Obrátila se k princezně, uklonila se a pravila:
"Dovedu vás do vaší komnaty, Veličenstvo."
Zastihla Torkena ještě před odchodem.
"Vzhledem k tomu, že jste tak velkoryse nabídl mou ložnici, stěhuji se k vám," poznamenala. "Moc se mi po vás stýskalo."
"Prosím, hraběnko, dnes večer ne," vzdychl Torken. "Jsem celý zpřelámaný, ani nevím, kdy se od krále vrátím. Možná byste se měla uložit k Marvě, ta bude aspoň ráda, že se dnes v noci neoddáte tomu odpornému samci."
Zasmála se.
"To se ještě uvidí. Teď jdu dát našemu hostu najíst a připravím koupel."
"Připravte jednu káď i pro mě. Jakmile se vrátím, rád bych ze sebe smyl tu špínu."
Vyhnul se Sančinům rtům a vykročil z místnosti.
Rázným krokem zamířil k nedalekému královskému paláci. Strážný u padacího mostu ho poznal a nechal ho projít. Potom musel čekat, až ho ohlásí králi.
Vrchní komoří trval na tom, že krále nesmí rušit při večeři. Nakonec se uvolil k tomu, že krále aspoň uvědomí o jeho návratu. Za deset minut se vrátil a otráveně Tor-kenovi oznámil, že Veličenstvo souhlasí s jeho přijetím v tuto nevhodnou hodinu.
Král Oleska hodoval u stolu ve společnosti maršála a strážce pokladu, vévody ze Samaratu.
"Rád vás vidím," řekl. "Jaké mi přinášíte noviny?"
"Jedna je velice smutná, Veličenstvo. Vévoda z Almerenu již nežije."
Král se zachmuřil a maršál poznamenal:
"Já říkal, že je to šílenství."
„Za jakých okolností se to stalo?" zeptal se král a svraštil obočí.
"Po dlouhém pochodu pralesem jsme konečně našli Morsikův úkryt. Při útoku Morsik vyslal na vévodu blesk, dřív než jsem tomu dokázal zabránit."
"A co se stalo s tím bídným čarodějem?"
"Měl jsem štěstí a podařilo se mi ho zabít. Jeho hlavu jsem tam nechal. Moji sluhové vám to ale potvrdí."
"Stačí mi vaše slovo, hrabě," řekl vladař. "Posaďte se a vyprávějte. A pěkně dopodrobna."
Dal znamení pážeti, aby přineslo židli a pohár vína. Když si všiml, jak Torkenovi zatěkaly oči po stole, dodal:
"Jen si berte, ale doufám, že vám to nebude bránit ve vyprávění. Přímo hořím nedočkavostí."
Torken vylíčil vše, vynechal pouze zelený obláček. A samozřejmě to, co se odehrálo mezi ním a princeznou.
"Tělo přítele jsem dal přenést do jeho domu, abychom ho mohli důstojně pohřbít," řekl nakonec.
"To jste udělal dobře. Nařídím slavnostní pohřeb. A co princezna?"
"Morsik ji věznil a my ji osvobodili."
"Kde je?"
"V mém domě. Dohlíží na ni hraběnka z Kerverenu. Řekl bych, že ji Morsik obloudil a že za nic nemůže."
"To je značná neopatrnost nechat ji tam jen tak samotnou," zabručel maršál. "Pošlu pro ni okamžitě eskortu a ta ji odvede do cely."
Už vstával, ale král ho zarazil.
"Moment, ještě si to chci promyslet. Hrabě, jste jistě unaven a nechci vás déle zdržovat. Zasloužíte si

odpočinek. Netušil jsem, že v pralese žijí takoví netvoři. Už chápu, proč se žádná výprava nevrátila. Rozhodl jsem se takto. Zítra v jedenáct mi sem princeznu přivedete. Pošlu vám eskortu."
Torken odcházel a král si dal nalít další číši vína a pomalu upíjel.
"Můžeme po princezně požadovat pěkné výkupné," radoval se strážce pokladu.
"Neřekl bych, že by to bylo rozumné řešení," poznamenal král. "Princezna by musela uložit další daně a lid by dával vinu nám. Vyvolalo by to nepříznivé nálady a to je základ všech dalších nepříjemností a povstání."
"Dokážu ztrestat jakoukoli neposlušnost," pravil maršál. "Když bude třeba, na všech stromech se budou houpat oběšenci."
"Krveprolití jen zvýší nenávist. Já chci, aby naše království žila v míru. Tím budou prospívat a náš strážce pokladu získá víc peněz než z výkupného. Uděláme to zkrátka takhle..."
11
Reko a Pak odešli z vévodova domu až pozdě v noci. Museli pomoci zkroušeným sluhům omýt tělo jejich pána a obléct je do slavnostního roucha. Potom uplakaná kuchařka připravila pořádnou večeři, která jim po tolika dobrodružstvích přišla velice vhod.
Procházeli zrovna jednou temnou uličkou, když na ně vyběhli čtyři muži.
"Na procházku je docela pozdě, nemyslíte?" pravil posměšný hlas. "Peníze, nebo život, měšťánci! Když nedáte, klidně obereme vaše mrtvoly."
Reko se rozesmál a řekl:
"Dopouštíte se velkého a politováníhodného omylu, přátelé."
"Prosím, prosím, jenom mi neubližujte," vykřikl Pak rozechvělým hlasem. "Tady je všechno, co mám."
Hrabal se v opasku a ze tmy se natáhla ruka. Pak vytasil dýku a vrazil ji chlapovi do hrudi.
"Zlato nemám, ale dobrou ocel. Musíš se zkrátka spokojit s tím, co je."
Prudce uskočil stranou a vyhnul se útoku dalšího zlotřilce, který brzy pocítil palčivou bolest v útrobách. Tu mu způsobil Reko.
Na Reka vyběhl další a dostal ránu do brady. Skácel se naznak a prudce udeřil hlavou o dlažbu. Čtvrtý dal přednost útěku. Nechápal, jak se to mohlo stát. Ti chlapíci měli odhodit peníze a dát se na útěk! Tohle bylo proti všem pravidlům hry.
"Koukám, že zdejší ulice nejsou o moc bezpečnější než v Sapreně," poznamenal Reko. "Že bychom si šli stěžovat vrchnímu biřicovi?"
"Neřekl bych, že je to vynikající nápad," prohodil Pak, když si otřel dýku o košili poslední oběti.
"Nechali jsme po sobě dvě mrtvoly, a možná i tři, pokud jsi to krápět přehnal. Nerad bych úřadům cokoli vysvětloval. Biřici si budou myslet, že si tady vyřizovaly účty zločinecký bandy. Měli bychom honem zmizet, než některý měšťánek začne volat stráže a vzbouří celou čtvrť. Pochybuju, že by nám král dal milost ještě podruhý..."
***
Starý vrátný opět otevřel dveře. Tolikrát ho zatím ještě nikdo neobtěžoval a měl pocit, že si snad nikdy nepůjde lehnout. Ale radši se zdržel všech komentářů, protože pán se vracel v mizerné náladě. Místo vrátného nebylo zas tak špatné a ve svém věku by těžko hledal jinou práci.
Torken vešel do salonu, kde ke svému překvapení nalezl hraběnku v družném hovoru s princeznou. Natiraza byla nádherná. Černé vlasy si vyčesala a oblékla si dlouhé zelené šaty s hlubokým výstřihem.
Torken se uklonil.
"Povídaly jsme si," řekla princezna, "a hraběnka se chlubila vašimi četnými přednostmi. Ale jistě mi přinášíte nějakou novinu."
Než mladý muž stačil otevřít ústa, obrátila se na Sanku:
"Drahá, nutila jsem vás tak dlouho ponocovat, nyní se můžete odebrat do svých komnat."
Hraběnku sice sžírala zvědavost, ale přesto vstala, protože pochopila, že princezna si přeje zůstat s Torkenem o samotě.
Jakmile odešla, Natiraza pohlédla na Torkena.
"Vylíčil jsem králi svá dobrodružství a..."
"Jak se rozhodl?" nenechala ho domluvit.

"Na mou čest nevím. Když mě propouštěl, ještě debatoval s maršálem a strážcem pokladu. Pouze mi nařídil, abych vás zítra v jedenáct přivedl do paláce. Bohužel vám víc neřeknu, čestné slovo."
"Dík za upřímnost. Musím tedy setrvat v nejistotě," vzdychla si.
"Dovolíte mi již odejít? Už se nemůžu dočkat koupele."
Přikývla.
V prádelně ho čekala káď, kterou mu připravila Xania. Voda už dávno vychladla, ale i studená mu připadala jako učiněná rozkoš.
Usušil se, zahalil se do velké osušky a musel projít salonem, aby se dostal do své ložnice. Princezna tam stále ještě seděla. Zastavil se, ale zastyděl se za svůj nedostatečný oděv.
Natiraza zvolna vstala a vzdychla si:
"Asi nemá smysl, abych se trápila dál. Radši si půjdu lehnout."
Otevřela dveře pokoje a otočila se k němu:
"Nerada bych hraběnku ještě obtěžovala. Pojď mi rozepnout ty šaty."
Vešel za ní do pokoje osvětleného dvěma svícny. Obrátila se k němu zády. Nešikovně se potýkal se sponkami. A pak šaty náhle sjely k zemi a princezna stála před ním úplně nahá.
Její krása ho opět omráčila. Natiraza se usmála a přivinula se k němu.
"Možná je to poslední příležitost, kdy ještě mohu poznat trochu štěstí," zašeptala.
Dojatý Torken shodil osušku, vzal princeznu do náruče a zvolna ji nesl k posteli.
12
Když Torken vnořil hlavu do kádě se studenou vodou, byla hodina po východu slunce. Měl za sebou dost náročnou noc. U Natirazy se zdržel dlouho. A navíc těsně před svítáním do jeho postele vklouzla hraběnka a prohlásila, že se nyní jistě už dostatečně vyspal, takže jí může projevit trochu náklonnosti, když ji musela takovou dobu postrádat.
V kuchyni Pak a Reko právě snídali. Kupodivu tam zastihl i Dinu, která plakala v Kiřině náruči.
"Copak se stalo?"
"Obchod se jí daří," odpověděla dopálená kuchařka, "ale dneska za ní zašli závistiví kramáři a kupci a řekli jí, ať obchod zavře, jinak že jí ho rozmlátí. Teď hlídkují před krámem a brání zákazníkům vstoupit. Musela utéct oknem do dvora, chudinka."
Torken se zamračil a obrátil se ke svým sluhům a přátelům.
"Doprovodíte tuto roztomilou mladou dámu a pomůžete jí otevřít obchod. Věřím, že těm bloudům už nějak vysvětlíte, že se chovají nezdvořile a nepatřičně. Myslím, že nejpřesvědčivější bude Reko, zatímco Pak zjistí jejich vůdce. Ale jednejte citlivě, pánové! Nějaká ta zlomenina prosím, ale žádní mrtví. Prohlaste, že obchod je pod ochranou hraběte z Kerverenu, který je blízký králi Oleskovi. Jinak že se začne vše vyšetřovat. Mohl by je za rušení veřejného pořádku čekat i žalář."
"Vaše rozkazy bleskově splníme, pane," zasmál se obr. "Aspoň trošku vytrávíme." Podal Dině ruku a řekl: "Jde se, slečno, vaše garda je připravena."
***
Princezna vyšla z ložnice. Měla na sobě stejné šaty jako včera a zářila svěžestí a krásou. V uctivé vzdálenosti za ní vešly i Sanka a Sevra.
Torken se obřadně uklonil.
"Prosím, pane, jsem připravena," pravila důstojně Natiraza.
Před domem je už čekalo dvacet jezdců v pestrých uniformách. K Torkenovi přistoupil kapitán - přivedl mu dva koně. Potom odstoupil.
Princezna se vyšvihla do sedla a houfec vyrazil. Za pár minut byli na hradě. Na hlavním nádvoří seskočili z koní.
Kapitán i nadále dodržoval zdvořilý odstup.
"Král Vaše Veličenstvo očekává v hlavní síni," řekl uctivě.
Bledá Natiraza přikývla a začala stoupat po schodišti s Torkenem v patách.
Vrchní komoří se jí uklonil, sluhové otevřeli dveře.
"Račte vstoupit do trůnního sálu, Veličenstvo."
Torken chtěl jít za ní, ale komoří mu zastoupil cestu.

"Princezna má vejít sama."
Jakmile přešla práh, dveře se za ní opět zavřely.
Torken se pokoušel na komorníkovi vyzvídat.
"Jeho Veličenstvo své záměry neprozradilo. Já pouze slyšel, když dával příkazy kapitánovi gardy."
***
Král seděl na trůnu, který ještě nedávno patřil Natiraze. Po jeho boku stáli maršál a strážce pokladu. Princezna ke svému překvapení spatřila uprostřed místnosti veliké křeslo potažené zlacenou tkaninou, stojící podle zdejšího zvyku uprostřed červeného kruhu.
Když vstoupila, Oleska vstal a ukázal na křeslo.
"Posaďte se prosím."
Posadila se tedy, vzpřímila se a upřela na krále zrak. Po chvíli ticha pevným hlasem pravila:
"Přiznávám, že jsem si dala radit ďábelskou bytostí. Souhlasila jsem, aby rozpoutal směšný svár. Má armáda byla poražena a já se vzdávám. Jsem vaší zajatkyní a jsem ochotna přijmout trest, jaký uznáte za vhodný."
Král pokýval hlavou a pousmál se.
"Nechci se mstít. Musíme myslet na budoucnost."
Strážce pokladu mu podal jakousi listinu.
"Zde je smlouva a byl bych rád, kdybyste s ní souhlasila. Jestliže mě uznáte za krále Norvikenu a Atlanky, budu vás jmenovat místokrálovnou Atlanky, a to za těchto podmínek: Přijmete do své rady zástupce, kterého budu jmenovat já. Dále si ponechávám právo udržovat v Okinartě posádku, která bude podléhat mému velení, ale kterou budete živit vy. Tato jednotka však na vaši žádost může pomáhat biřicům. Rovněž bude třeba zatočit s piráty, kteří narušují vzájemný obchod. Jinak budete jednat jako dřív a podle vašich zvyklostí. Doufám, že tak mezi našimi zeměmi zavládne mír a přinese to štěstí a prospěch všemu lidu. Máte na rozmyšlenou, kolik času chcete, ale doufám, že svou odpověď nebudete příliš protahovat."
Zavládlo tíživé mlčení, které trvalo několik minut. Princezna nehnula ani brvou a nakonec odpověděla:
"Nač dlouho uvažovat... Přijímám váš šlechetný návrh a uznávám vás za svého pána. Ale jednu podmínku bych přece jen měla."
"Jakou?" podivil se král.
"Než vám vzdám veřejně čest, chci se vdát."
"Ale já se domníval, že vaše zákony zakazují kterémukoli muži, aby se k vám přiblížil."
"Přiblížit se ke mně smí pouze ten, kdo obstojí ve zkoušce posvátnou dýkou."
Maršál se naklonil ke králi a pošeptal mu do ucha:
"Když přijde o panenství, třeba se jí pročistí mozek. Tohle často pomáhá."
Oleska měl co dělat, aby se nerozesmál.
"A to je vaše jediná podmínka?" zeptal se.
"Ano, Veličenstvo."
"Vyhovuji vám."
"V tom případě nemám proti spojení království námitek."
"Mohu znát jméno onoho šťastlivce?" zeptal se král, a když zaslechl odpověď, trhl sebou.
"Je to Torken, baron z Azery a hrabě z Kerverenu."
"A ví o tom?"
"Ne. Je to však váš muž, a proto vás prosím, abyste mu to oznámil a v případě nutnosti ho trochu popostrčil."
Oleska se usmál. Představa, že ožení mladíka, kterého zná a jehož věrnosti si cení, se mu zamlouvala. Navíc by měl princeznu pěkně pod dozorem.
"Nemyslím, že dá tolik práce přimět jej ke svazku tak lichotivému," řekl. "Ale musím vás informovat o jedné maličkosti. Já ho sice povýšil do šlechtického stavu, ale narodil se u Okinarty."
"Vím, že jeho otec byl uhlíř a prodal ho do otroctví a pak si ho koupila hraběnka z Kerverenu..."
"Skvělé. Myslím, že se můžete opět usadit ve svých komnatách na hradě. Nikdo je nezabral, protože já bydlím v bývalých Morsikových komnatách. Dám příkaz, aby vám je náležitě připravili."

"Děkuji, Veličenstvo."
Vstala, pozdravila Olesku úklonou hlavy a zamířila ke dveřím, které se okamžitě otevřely. Přešla sál a zamířila ke schodišti vedoucímu do prvního patra, kde byly její komnaty. Torkena, který jí šel v ústrety, si ani nevšimla.
"Hrabě, Veličenstvo si s vámi chce promluvit," ozval se strážce pokladu.
***
Torken, ještě celý zpitomělý po rozhovoru s králem, zamířil automaticky domů. Stále mu nedocházelo, že si ho princezna chce vzít za muže. Když se mu odevzdala, domníval se, že jde jen o panský rozmar, o cit vyvolaný dobrodružstvím a nejistotou z budoucnosti. Nechápal, že v ní vyvolal takovou vášeň. Vděčně myslel na Czissse, který ho tolik změnil; nebýt jej, byl by stále ještě jen ubohý uhlíř nebo mizerný otrok.
Na prahu se srazil s hraběnkou, která vypadala velice rozrušeně.
"Právě tady byl posel z hradu," řekla udýchaně, „a princezna žádá, abych ji neprodleně navštívila. Přeje si, abych byla její dvorní dámou..."
Dořekla a hnala se z domu.
Torken našel oba přátele jako obyčejně v kuchyni, zřejmě to bylo jejich nejoblíbenější místo. Kiře tam sice poněkud překáželi, ale na druhou stranu rádi přiložili ruku k dílu, takže vše probíhalo k oboustranné spokojenosti.
"Vaše rozkazy jsme splnili, pane," oznamoval s úsměvem Reko. "Bylo tam skutečně asi deset pitomců. Chtěl jsem vstoupit a jeden mi zastoupil cestu."
"No a?"
Reko se podíval na ruce a odpověděl.
"Jedna facka ho přesvědčila o omylu. Ostatní se drželi stranou, štěkali, ale nekousali a za chvíli se rozešli. Někdo je najal, aby otravovali slabou ženskou, ale s vážnějším odporem nepočítali."
"Během té legrace," pokračoval Pak, "jsem si všiml muže, který se držel skromně vzadu. Ten vážně vypadal na kupce. Přistoupil jsem k němu a popovídali jsme si."
"Bez problémů?"
"Ono se vám těžko odmítá odpovědět, když vás šimrá dýka na břiše, pane. Je to chlap, který má krám na druhé straně přístavu a taky prodává koření. Dina mu snížila tržby, a tak ji chtěl vyštvat. Vysvětlil jsem mu, že je pod vaší ochranou, a že kdyby se jí nedejbůh něco stalo, že bych to nijak nevyšetřoval, ale šel rovnou za ním a předložil mu účet a že si to má vzít k srdci, pokud si chce zachovat uši na hlavě nebo i celý život. Řekl bych, že si to k srdci skutečně vzal."
"A Dina nám z vděčnosti dala pořádnou hromádku koření do Kiřiných polévek," dodal ještě Reko.
"Takže se to skvěle vyřešilo," usmál se Torken a už zase myslel na to, co mu řekl král.
Napadlo ho, že když bude žít na dvoře, musí si doplnit šatník.
Zašel za Marvou a poptal se jí na nejlepší krejčí ve městě. Marva byla kupodivu v příznivé náladě, protože její drahá hraběnka se stane dvorní dámou, to znamená, že jí vrátí zabavený majetek a že tenhle mizera konečně odtáhne.
Torken zašel na nejživější ulici a vstoupil do několika obchodů. Nakonec si vybral tři obleky. Litoval, že s ním nemůže být vévoda z Almerenu, který by mu poradil stejně dobře jako tenkrát v Sapreně. Torken totiž neměl ani představu, co se nosí na princeznině dvoře. Musel se tedy spolehnout na obchodníka. Upozornil ho, že pokud nebude spokojen, dá mu napráskat.
Vyšel z obchodu a spatřil barona ze Salamu, jak se prochází s jakousi hnědovláskou, která mu byla povědomá...
Baron se k němu hrnul s napřaženou rukou.
"Drahý hrabě, ještě jsem neměl příležitost poblahopřát vám k novému titulu, za který vděčíte jedině sobě. Celé vojsko dodnes mluví o dobývání Okinarty a s jakými nepatrnými ztrátami na životech to proběhlo..."
"Ale několik lidí přece jen padlo," namítl tiše Torken.
Raději zaplašil nepříjemnou vzpomínku. Při dobývání Okinarty padl také mladý Daxia...
"Vidím, barone," řekl, "že vás provází vaše služebná Mila."
Mila se na něj nenávistně podívala.

"Vy Milu znáte?" podivil se Salám.
"To vám ještě nevyprávěla, jak mě málem zabila, když jsem byl otrokem hraběnky z Kerverenu? To si nechtě vyprávět, je to povedený příběh."
Mila ztuhla. Torken ji připravil o radost, že bude po celém městě vyprávět, jak byl jen obyčejným otrokem.
"Ale dávejte si na ni pozor, barone," pokračoval Torken. "Mohlo by se stát, že se velice rychle stane paní domu."
Salam se rozchechtal.
"O to se už pokoušela, ale řeknu vám, že pár facek dokáže učiněné divy. Skoro si říkám, jestli se jí to nelíbí. Když jí nařežu, miluje mnohem líp."
Milá postupně rudla a baron pokračoval:
"Musím na hrad pro maršálovy rozkazy. Přeje si, aby ve městě zavládl naprostý pořádek. Máme pomáhat biřicům, je jich prý málo. Chodíme na noční hlídky, ale nemáme co na práci, jako by tady všichni banditi vymřeli. Až na včerejšek, to jsme našli tři těla. Asi si nějaké bandy vyřizovaly účty."
Torken se k jeho domněnce přiklonil, protože už o všem věděl od Paka.
"Co více si přát, než aby se ti lotři pozabíjeli mezi sebou, že?"
"Přesně tak. Stejně by jednoho dne viseli. Rád jsem vás viděl, pane hrabě," řekl Salam.
Rozloučil se a odcházel a za ním naštvaná ženská, která si představovala pěknou prostornou mučírnu, kde Torken a Salam jsou zavěšeni u stropu na hácích a kat jim rozpálenými kleštěmi odštípává kousek masa po kousku.
13
Když se rozneslo, že se princezna bude vdávat, zavládlo nejdřív nevěřícné zděšení a potom převážila zvědavost. Už od jedenácti hodin se trůnní sál zaplnil šlechtici, kteří dychtili zúčastnit se obřadu a zároveň byli zvědaví, kdo je vlastně tím vyvoleným. Hraběte z Kerverenu kdysi znali, ale ten už dávno zemřel.
V poslední řadě stála skupina baronů. Byli to Morsikovi a Kalatokovi věrní a velice neradi viděli svazek, který považovali za urážku a pohanu zvyků.
Jeden baron bručel:
"Určitě jí to nařídil ten vetřelecký král. Chce ji ponížit."
"Možná máš pravdu, Kenzaku," řekl chraplavým hlasem statný chlapík.
"Ne tak hlasitě, Ratisoku," zašeptal Kenzak. "Slyšel jsem, že Oleska dal titul hraběte z Kerverenu jednomu ze svých vazalů. A prý je to dokonce nějaký uprchlý otrok či co."
"To přece nemůžeme dopustit," prohlásil Ratisok a ruka mu mechanicky sjela k jílci meče.
"Jen klid! Tady nic nenaděláme, je tady příliš stráží. Ale už jsem o tom mluvil s velekněžem Kazorem. Nemyslím, že obřad vykoná. Domnívá se, že našel možnost, jak tomu zabránit. Spoléhám na něj. Byl vždy oddaným stoupencem generála Morsika. Ostatně nevěřím, že Morsik je mrtev."
"Jsem stejného názoru. Je to lež, kterou rozšířili královští, a jsem přesvědčen, že se brzy ukáže v čele armády a opět začne boj. A Oleskovou krví smyjeme naši porážku. Už se těším, až uvidím jeho hlavu přitlučenou nad trůnem, který si obsadil."
"Jen klid, náš den přijde, ale zatím musíme být opatrní, je nás příliš málo. Doslechl jsem se, že smlouva, již princezně vnutili, obsahuje článek, podle kterého tady bude mít Oleska silnou posádku. Nás je teprve dvacet. Nejdřív musíme shromáždit dostatečné síly."
Přerušily je fanfáry. Vstoupil král, za ním maršál a strážce pokladu. Usedli do křesel v první řadě.
Další fanfára přivítala velekněze. Byl to vysoký, hubený muž s úzkým obličejem, orlím nosem, černýma očima a hustým obočím. Oblečen byl do červeného obřadního roucha a na hlavě měl čapku zdobenou drahokamy.
Zastavil se pět kroků před králem, zkřížil ruce na hrudi a hleděl na zadní dveře, jimiž měla vstoupit princezna. Tak uplynulo pět dlouhých minut.
Konečně zazněly fanfáry potřetí. Princezna pomalým krokem přicházela. Měla dlouhé šaty protkané zlatem a ozdobené diamanty. Na hlavě se jí skvěla zlatá čelenka. Vedle ní kráčel Torken v nových šatech z modrého hedvábí.
Princezna se zastavila čelem k publiku, deset metrů od velekněze. Naznačila Torkenovi, aby se postavil

po její pravici.
"Započněte obřad," vyzvala velekněze suchým, panovačným hlasem.
Velekněz se uctivě uklonil a pravil:
"Připomínám Jejímu Veličenstvu, že žádný muž nemůže k němu přistoupit, aniž podstoupí zkoušku posvátnou dýkou."
"Již ji podstoupil," odvětila opět suše. "Můžete se do toho pustit."
"Nechci pochybovat o vašich slovech, ale zkouška musí proběhnout veřejně, přede všemi. Poníženě vás žádám, abyste mi svěřila dýku, a já zkoušku provedu."
Kazora potěšilo, že se princezna zatvářila odmítavě a nespokojeně. Nicméně vytáhla ze šatu zbraň a podala ji veleknězi.
"Tady je," řekla popuzeně.
Kazor učinil krok, ale hned se zastavil.
"Vřele vám děkuji, ale vím, že když se k vám přiblížím, budu muset tu zkoušku podstoupit jako první, což nechci. Předejte dýku laskavě tomuto mladému muži a on mi ji podá."
Princezna opovržlivě pokrčila rameny a dala dýku Torkenovi. Torken ji předal veleknězi a Kazor si ji pozorně prohlédl. Výsledek jej zřejmě uspokojil, protože Torkenovi řekl:
"Takže nyní podstoupíte zkoušku. Pokud od ní hodláte odstoupit, ještě je čas."
"Dejte se do toho, ten čas zbytečně marníme," odvětil pobaveně Torken.
Kazor lehce svraštil obočí. Proč se mu ten neznámý tak snadno nabízí? Zatím nikdo v této zkoušce neobstál. Potom se pousmál, protože přišel na odpověď.
"Buďte tak laskav a svlékněte si kabátec a rozepněte košili, aby každý viděl, že nemáte drátěnou košili."
Torken si znuděně vzdychl a svlékl se. Kabátec odhodil na zem a rozhrnul si košili.
Velekněze to zřejmě uspokojilo a přikývl. Zčistajasna se rozmáchl a bodl Torkena do žaludku. Torken se bolestí zlomil v pase.
Princezna zbledla a Kazor se spokojeně usmál.
Úsměv ho však přešel, když se oběť zvolna narovnala a sálem zazněly výkřiky údivu. I sám král vydechl.
Velekněz zděšeně civěl na muže, který se mu veřejně vysmíval. Potom si pomalu přiložil dýku ke hřbetu ruky a lehce přitlačil. Hned vykřikl bolestí, pustil ji a z ruky mu vytryskla krev.
Torken si oblékl kabátec a princezna přísně prohlásila:
"Myslím, že důkaz byl dostatečný. Přikročte nyní k obřadu."
"Dovolil bych si Veličenstvo požádat, abych se směl dát ošetřit," zakoktal Kazor.
"Na to budete mít bohatě času po obřadu. Zdržujete nás."
"Byla to skutečně velice mimořádná situace," vykrucoval se velekněz. "Rád bych se ještě poradil s posvátnými spisy..."
Princezna se zamračila.
"To klidně můžete a v nějakém odlehlém klášteře, kam se odeberete, jakmile jmenuji vašeho nástupce."
Tentokrát Kazor zbledl jako stěna. Výhrůžka byla naprosto jasná. Jmenován byl tehdy jen díky Morsikovi, který dokázal princeznu přesvědčit. Neměl v chrámu jen samé přátele a řada kněží by jej s chutí vystřídala. Otráveně se podíval na barony vzadu, uklonil se a řekl:
"Nemyslím si, že by to bylo nutné. Silný duch dokáže ovládnout bolest. Přikročíme tedy k obřadu."
Pak chvatně odříkal rituální formule a mocným hlasem pravil:
"Tímto prohlašuji vaše manželství za uzavřené."
Oleska pokynul přítomným, aby zajásali. Jásotu se zdrželi pouze baroni.
Princezna zvedla ruku, aby se všichni ztišili. Jakmile bylo ticho, zvolna přistoupila s Torkenem ke králi. Poklekla na jedno koleno a nahlas pravila:
"Pane, vzdávám vám čest a uznávám vás za vládce království Norvikenu a Atlanky."
Král pokývl hlavou a odpověděl:
"Princezno Natirazo, přijímám váš hold a jmenuji vás místokrálovnou Atlanky, jíž budete vládnout mým jménem."
Princezna vstala a s Torkenem se uklonila králi. Potom za dalšího jásotu opustila trůnní síň.
***

Místnost byla malá a měla nízký strop. Světlo do ní vnikalo dvěma malými okénky. V části, kam světlo nedoléhalo, byl oltář a na něm dva svícny s hořícími svíčkami.
Tiše tam rozmlouvalo deset mužů.
"Nechápu, proč nás velekněz svolal," pravil baron Kenzak.
"To se už brzy dozvíme," odvětil jiný.
Tajné dveře za oltářem se otevřely a jimi vešel Kazor. Stále měl na sobě obřadní roucho, ale ránu na ruce už měl zavázanou. Přistoupil k oltáři a svíce mu ozářily tvář.
"Děkuji vám, že jste vyhověli mému pozvání," řekl, "neboť nás čeká závažné rozhodnutí."
Zhluboka se nadechl a pokračoval:
"Viděli jste, za jakých okolností jsem byl přinucen vykonat onen hanebný obřad. Stále nechápu, jak se tomu odpornému člověku podařilo obstát ve zkoušce. Chvíli jsem uvažoval o tom, že úřad složím, abych nebyl spoluviníkem tohoto nectného svazku, ale pak jsem si uvědomil, že našemu pánu Morsikovi posloužím mnohem lépe, když zůstanu v úřadu."
Odmlčel se a podíval se na barony, aby se ujistil, že mu pozorně naslouchají.
"Ale takovou bezbožnost nesmíme nechat bez trestu."
Baroni mu radostně přitakali.
"A tak mě napadlo, jak je ztrestat. Ještě tento večer budou kacíři a bezbožníci potrestáni."
"To ale nepůjde," namítl postrašeně jeden baron. "Hrad je plný Oleskových zbrojnošů."
"Právě proto je to velice dobře možné. Poslouchejte. Vybral jsem vás, protože vím, že jste všichni pozváni na dnešní hostinu. Králi samozvanci na této hostině velice záleží, chce tak oslavit své vítězství a vychutnat si nadvládu nad Natirazou. Hostina se jistě protáhne dlouho do noci. Novomanželé a vyšší osobnosti odejdou jako první, ale ostatní budou hodovat dál. Hodně se jich zpije do němoty. Opilost budete předstírat i vy. Až se to tam zklidní, shromáždíme se a vyjdeme do patra, kde bydlí princezna."
"Ale její komnaty střeží garda," namítl Kenzak.
"Snad si nemyslíte, že to nevím," pousmál se velekněz. "Jenže ti strážní jsou lidé, které dobře znám. Stačí trochu zlata, a až mě uvidí přicházet, potichu odejdou. Vpadneme do komnat a zabijeme tu nestoudnou čubku i jejího milence."
Baroni zajásali, ale Kenzak dál namítal:
"Tohle je sebevražda, co nám navrhujete. Z hradu se pak už nedostaneme."
"To si myslíte, že jsem tak hloupý, abych vás obětoval, když vás Morsik bude potřebovat jako sůl? Kdepak! Jakmile uděláme zadost spravedlnosti, odeberu se k Oleskovi. Vysvětlím mu, že naše náboženství takové rouhání nemůže připustit, že to znepokojuje nejen měšťanstvo, ale i prostý lid a že hrozí nepokoje. Hned nato mu vzdám hold a budu přísahat, že ho uznávám za jediného a právoplatného panovníka. Rovněž ho požádám, aby místokrálem jmenoval kohokoli jiného. Zároveň mu slíbím, že budu respektovat všechny podmínky smlouvy."
"Myslíte, že to přijme? Může reagovat dost prudce, když zjistí, že jeho plány byly zmařeny."
"Oleska není žádný bojovník, pánové. Uvědomuje si, že měl pouze náramné štěstí, když nás porazil. Ve skutečnosti mu jde jen o mír a o to, aby se obchodovalo. Bude velice spokojen, když mu odpřisáhneme věrnost, to mu zajistí klid. Nebude se snažit o komplikace, které by vedly ke vzpourám."
Uchechtl se a dodal:
"Za svou hloupost a důvěřivost zaplatí později."
Baroni po krátkém váhání smělý plán odsouhlasili. Každý doufal, že po změně panovníka bude bohatě odměněn. Někteří si možná i mysleli, že jejich dcery by mohly být novými princeznami.

14

Ve velkém sále byla v plném proudu královská hostina. Hořely pochodně a na stupínku v zadní části sálu stály dva stolky. U jednoho seděl Torken s Natirazou. O tři kroky dál seděli král, maršál a strážce pokladu.
Před nimi se táhly tři dlouhé stoly, u nichž usedla šlechta. A v sousedním sále byly prostřeny další stoly pro méně významné hosty.
Chod střídal chod a víno teklo proudem. Počáteční zaražená atmosféra se uvolňovala, hlaholil smích. Někteří se začínali dívat až příliš hluboko do výstřihů přítomných dam, občas do nich zajela i všetečná

ruka. Jiným zase padala hlava na stůl.
Princezna usoudila, že se této oslavě již dostatečně obětovala, a zvedla se od stolu. S Torkenem vyšla do patra. Oleska je brzy napodobil.
Natiraza prošla dlouhou chodbou vedoucí k jejím komnatám. Na chodbě ještě hořelo pár pochodní, v jejichž svitu se blýskalo brnění u stěn a vzbuzovalo dojem mlčenlivé, nehybné gardy. Na stěnách visely koberce a četné zbraně. Přede dveřmi stáli dva gardisté.
V předpokoji čekaly princeznu tři dvorní dámy. V jedné z nich Torken ke svému překvapení poznal hraběnku z Kerverenu.
Jedna hnědovláska se otočila k Torkenovi, ukázala na křeslo a řekla: "Počkejte zatím tady, než pomůžeme princezně se připravit."
Torken usedl do křesla s vysokým opěradlem, natáhl si nohy a zavřel oči. Myšlenky se mu zatoulaly do mládí, do lesa, ke kouřícím milířům, vůni poražených stromů, přísnému otci...
Smutně se pousmál, když mu pak přišly na mysl všechny ty krvavé a kruté boje, jimiž si získal královskou přízeň. A co když se mu to všechno zdá a probudí ho údery důtek a nad ním bude stát rozlícený pán?
Ne, to ne. Zelený obláček mu nesmírně posloužil, ale stále ještě nechápal, co byl vlastně zač. Bytost bloudící po tisíce let mezi hvězdami? Je něco takového vůbec možné? Myšlenkami se vrátil k hraběnce, která mu odhalila tajemství rozkoše.
Při pomyšlení na vévodu z Almerenu se opět zachmuřil. Bez něj by byl jen obyčejným zbrojnošem. Vyčítal si, že nezaútočil na Morsika dříve než on. Alespoň přítele pomstil...
Naprosto ztratil pojem o čase. Otevřely se dveře. Dvorní dámy vyšly a ona hnědovláska se na něj diskrétně usmála.
"Princezna již čeká."
Když ho míjela hraběnka, trochu smutně zašeptala:
"Vzpomeň si na mé lekce a bude z tebe vynikající manžel."
Přistoupil ke dveřím, které byly ještě otevřeny, zatímco dvorní dámy opouštěly předpokoj. Pouze hnědovláska se zdržela a usedla do uvolněného křesla. Princezna si ji třeba zavolá, musí být po ruce.
Vzdychla si. Doufala, že taky jednou prožije svatební noc.
Torken za sebou poněkud stydlivě zavřel.
Natiraza stála před postelí. Vlasy měla rozpuštěné. Na sobě měla už jen jemnou průsvitnou noční košilku.
"Pojďte dál, vévodo," řekla něžně.
Torken na ni tázavě pohlédl. Princezna se vesele zasmála.
"Co se divíte? Rozhodla jsem se jmenovat vás vévodou z Okinarty. Myslím, že vévoda se k místokrálovně dobře hodí, nemyslíte?"
Torken se uklonil se slovy:
"Je to pro mě veliká čest, ale nevím, zda vaši poddaní nebudou protestovat."
"Tento titul je již řadu let volný. Morsik si nějaký čas myslel, že jej dostane. Je to zcela v mé pravomoci. Navíc jsem se rozhodla, že vás jmenuji generálem. Přeji si, abyste dal dohromady zbytky mého vojska. Vojsko bez velitele se snadno může změnit v bandu lupičů. A také si přeji, aby v království zavládl klid a pořádek. Když budou měšťané vědět, že jsou pod ochranou, budou ochotněji platit daně."
Torken se zamyslel a potom váhavě řekl:
"Nemohla byste v tom případě vrátit hraběnce z Kerverenu titul a majetek?"
Princezna se pousmála.
"Již se mi zmínila o tom, že vás peníze nezajímají. Je nyní mou dvorní dámou a rádkyní ve věcech manželských. Jsem přesvědčena, že bude vynikající rádkyní. Řekla bych, že je v tomto směru nadobyčej nadaná."
Opět se zasmála.
"Ale aby nebyla v pokušení a nepokoušela se o vás, hodlám ji velice rychle provdat za nějakého statného mladého barona, který bude stačit jejímu náročnému temperamentu."
Přistoupila ke stolku, na němž stály dva poháry a karafa plná vína.

"Ta večeře byla nekonečná. Máte-li chuť, nalijte si. I já bych se ráda napila, to maso mi připadalo přesolené. Kuchaři to dělají schválně, protože hodovníci se tak dříve opijí a nepoznají, že jejich kuchařské výkony za moc nestojí."
Torken nalil do pohárů a jeden podal princezně. Natiraza přešla na tykání.
"Nechceš si odložit?"
Torken si odepnul opasek s mečem a položil jej na křeslo. Potom si rozepnul kabátec a svlékl košili a stál před ní do půl těla nahý.
Natiraza uznale hleděla na svalnatý hrudník. Potom ale vykřikla a ukázala na velkou modřinu pod hrudní kostí.
"Jsi raněný?"
"Ale to mi přece udělal velekněz. Nic to není."
"Stejně pořád nechápu, jak jsi té dýce dokázal dvakrát vzdorovat. Když tě ten podlý Kazor bodl, myslela jsem, že umřu strachy. Jemu stačilo, když se dýky jen dotkl, a už se zranil."
"Zřejmě mám velice odolnou kůži. Ale největší legrace je, že za to částečně vděčím Morsikovi."
Vyprávěl jí o krvavé sprše, kterou ho pokropila bytost, již Morsik vytvořil. O zeleném obláčku však pomlčel.
Sedl si na stoličku, aby se zul, když tu zaslechl tlumený výkřik.
Prudce vstal a sáhl po meči.
***
Kazor si vybral místo na konci stolu, aby měl přehled o dění na hlavním schodišti. Když viděl, jak dvorní dámy scházejí dolů a míří ke kuchyni, aby dojedly zbytky po hostině, zachvěl se vzrušením. Přinutil se ještě k trpělivosti a nedůvěřivě hleděl na dvořany, z nichž někteří již padali pod stůl. Jeden dokonce laškoval s nějakou paničkou na stole mezi zbytky jídla.
Hnusáci! Až se dostanu k moci, naučím je mravům a přesvědčím o výhodách střídmosti a cudnosti, přísahal si.
Když usoudil, že uplynulo dost času a že novomanželé se již jistě oddávají radovánkám svatební noci, zvedl se a dal znamení baronu Kenzakovi, který seděl proti němu.
Za čtvrt hodiny už byli všichni spiklenci na chodbě vedoucí k princezniným komnatám. Tiše kráčeli za velekněžem, který nařídil gardistům, aby odstoupili. Ti ho chvatně uposlechli. Dělali, že nevidí ani neslyší, že je vůbec nezajímá, co se stane. Není zdrávo plést se do záležitostí pánů, kteří velice často bývají nevděční a ty, kteří vědí příliš, raději umlčí. To radši půjdou do nějaké krčmy rozházet velekněžovy dukáty.
Kenzak otevřel dveře do předpokoje. Hnědovláska dosud nespala, příliš ji vzrušovala představa toho, co se bude dít ve vedlejší místnosti.
Když spatřila vcházet muže s mečem, vykřikla, ale rána pěstí do brady ji omráčila.
Kenzak neztrácel čas a vykopl dveře do ložnice.
Narazil na Torkena, který byl sice už částečně svlečený, nicméně v ruce třímal meč.
"Nastala chvíle ztrestat bezbožníky a rouhače! Takto zahynou všichni, kdo se prohřeší proti našim zákonům."
Torken jeho prohlášení ignoroval, plně si uvědomoval hrozící nebezpečí.
Velekněz už zvedal meč se zcela zřejmým úmyslem rozpoltit mu lebku. Svůj záměr však nestačil dokonat.
Potom Torken rychlým a prudkým výpadem zajel do krku jednomu baronovi, který se skácel na dlažbu a vše kolem postříkal krví.
To už proti němu vyrazil další útočník. Výpad, obrana, výpad, obrana. Pád dalšího těla.
Torken už začínal ztrácet dech. Musel bojovat na prahu místnosti, protože kdyby ustoupil, útočníci by vpadli do ložnice a mohli by zabít princeznu. Nevěděl, kolik nepřátel ještě zbývá, protože v předpokoji rozeznával jen nejasné stíny. Hrot se dvakrát dotkl jeho hrudi, potom dostal omračující ránu do hlavy.
Uvědomil si, že tu přesilu nikdy nezdolá. Jeho svatební noc bude i nocí poslední!
15
Reko se utápěl ve sladké blaženosti. Ještě nikdy v životě toho tolik najednou nesnědl. Torken zařídil, aby byli pozváni i s Pakem, protože jsou jediní jeho přátelé, kteří přežili.

Kolem sebe viděl namol zpité šlechtice a neměl už sílu vstát a odejít.
"Chcípáci," uchechtl se a sáhl do mísy po osiřelém stehně.
Někdo do něj prudce strčil. Otočil se a už chtěl drzouna ztrestat.
"Vstávej," řekl mu Pak. "Mám takovej divnej pocit. Něco tady nehraje."
Reko vstal, kost odhodil za hlavu, jak to pochytil od vznešených pánů.
"A co jako?"
"Ale při večeři jsem objevil takovou služtičku a zdálo se mi, že má o mě zájem. Před čtvrthodinou mě zatáhla do takovýho koutku v hlavním sále, zřejmě to tam moc dobře zná, a už jsem se jí skoro začal věnovat, ale pak jsem si všiml, že několik chlapů vybíhá po hlavním schodišti."
"Šli chrnět," zasmál se Reko.
"No dobře, ale to by to schodiště nesmělo vést k princezniným komnatám," namítl Pak. "A ta služtička mi to potvrdila."
Postrčil ještě váhajícího přítele, přešli sál a vyběhli nahoru po schodech. Na chodbě spatřili několik mužů, jak se snaží vniknout do předpokoje princezniny ložnice. Proti nim kráčeli dva gardisté, proto se skryli ve stínu brnění. Jakmile je gardisté minuli, zaútočili na ně.
Jeden z mužů cítil, jak se mu jakási ruka ovinula kolem hrdla a uslyšel, jak výsměšný hlas říká:
"Strážný nesmí za žádných okolností opustit své stanoviště."
Potom mu křuplo za krkem.
Pak tomu svému prostě jen ucpal ústa a dýkou mu lehce přejel po hrdle.
Nato se ozval ženský výkřik a Pak s Rekem se rozběhli. Reko cestou popadl železnou kouli na řetěze visící na stěně.
V předpokoji, kde byl docela nával, spatřili polonahého Torkena, jak se brání ve dveřích ložnice.
Hned prvnímu útočníkovi vrazil Pak dýku do zad a Reko jiného udeřil koulí do hlavy. Jen to křuplo.
"Držte se, pane!" křičel Pak. "Už jsme tady."
Torken se vzmužil. Rozehnal se mečem a přinutil dva útočníky poněkud ustoupit.
Dva baroni se otočili, aby čelili nenadálé posile. Prvního zasáhla ježatá koule do spánku, druhý se pokusil o výpad, ale Pak uhnul, skočil na něj a zlomil mu vaz.
Sebral jeho meč a poznamenal: "Ta tvoje koule není moc rytířská, ale hračka je to dobrá."
Torken s mečem v ruce se bránil posledním dvěma protivníkům, třetí, Kazor, se kradl podél stěny.
Dostal se tak Torkenovi do zad. Z rukávu vytáhl dlouhou dýku a užuž se chystal vbodnout ji rouhači do šíje. Pohyb nedokončil, protože ledvím mu projela nesnesitelná bolest. Zvolna klesl na kolena a nahlas sténal. Zrak mu zahalila rudá mlha, ale ještě slyšel výsměšný hlas:
"Kdo se přiblíží k princezně, musí podstoupit zkoušku posvátnou dýkou. Jistě nemáte nic proti tomu, že tento zákon platí i pro vás."
Na to už velekněz nestačil odpovědět, protože byl mrtev.
Bylo dobojováno. Pak a Reko vyřídili zbytek spiklenců sice nerytířsky, zato velice účinně.
Torken si hřbetem ruky otřel čelo.
"Děkuji vám. Váš zásah mi přišel vhod. Jakým zázrakem jste se tady octli?"
"Obyčejná předtucha, pane Torkene," usmál se Pak. "Často vytuším, když se děje něco nekalýho. A tihle se chovali tak nenápadně, až byli podezřelí."
"Taková roztomilá šarvátka velice prospívá trávení, zvlášť po tak vydatném jídle," zasmál se Reko. "Ale zjišťuju, že královský palác není o moc bezpečnější než nějaká zapadlá ulička."
Přiběhlo několik sluhů se svícny, přilákal je třesk zbraní.
Princezna se ukázala na prahu.
"Odtáhněte těla těch bídáků a hoďte je do jámy," nařídila jim.
Zachovala klid a tvářila se nepřístupně. Prstem ukázala Torkenovi na jedno tělo.
"To je Kenzak. Vím, že byl věrným stoupencem Morsika. Tohle se jim nevyplatilo, ale jen díky tomu, žes tady byl ty."
Mladá dvorní dáma se už probrala a skryla se za velké křeslo. Když uslyšela hlas své paní, vstala.
"Děkuji vám, že jste vykřikla," řekl jí Torken. "Varovala jste mě."
"Víc jsem dělat nemohla. Omráčili mě," omlouvala se a třela si bradu, na které měla pořádnou podlitinu.

"Ale kde je garda?" zajímala se princezna.
Torken zaváhal.
"Doufám, že to nebudete mít mým přátelům za zlé," řekl nakonec, "ale už jim názorně vysvětlili, co to znamená opustit strážní stanoviště. Trest byl rázný a krutý, ale dopustili se zrady."
"To by se mělo stát výstrahou ostatním," odtušila Natiraza.
Když sluhové odklidili mrtvoly, pohlédla na Páka a Reka, kteří rozpačitě přešlapovali, protože nevěděli, jak se před princeznou chovat.
"Pánové, děkuji vám za včasnou pomoc. Věžte, že vám to nezapomenu." Zaváhala a dodala: "Nemohli byste pro mě udělat ještě jednu službu?"
"Ale ovšem, Veličenstvo," ozval se hned Pak. "Jsme vám k službám kdykoli."
"Dobrá. Takže buďte tady v předpokoji na stráži až do rána. Abych si byla jistá, že mě už nikdo nebude vyrušovat. Může tady s vámi zůstat i má nešťastná společnice, která se ještě chvěje strachy. Třeba ji nějak utěšíte."
"Vaše rozkazy vzorně splníme, Veličenstvo. Buďte si jista, že sem nikoho nepustíme," ubezpečil ji Pak.
"Máme něco, co přesvědčí každého," dodal Reko a zvedl zbraň, která byla ještě celá zakrvácená.
Natiraza zavřela dveře a opřela se o Torkena. Cítil, jak se celá chvěje. Zamířila ke stolku s vínem.
"Přiznám se ti, že jsem v životě neměla takový strach jako teď. Musím uznat, že máš lepší a věrnější sluhy než já."
Napila se a dodala: "Pane, žádám tě, abys sehnal třicet mužů, kteří budou tvořit mou osobní gardu. Tenhle vpád byl velice nepříjemný a nerada bych něco podobného zažila znovu. Myslím, že velení můžeš svěřit těm dvěma. Ti mládenci si zaslouží nějakou odměnu a vím, že si vyberou dobré muže."
Torken se ušklíbl.
"Měl bych ti asi říct..."
"Vím," přerušila ho. "Vybral sis je v žaláři, kde čekali na popravu. Jenže ty zločiny spáchali v Sapreně, takže mě to nemusí zajímat. A navíc jim dal král milost. Takže nemůže nic namítat. Minulost mě nezajímá. Soudím podle dnešního dne a můj soud je velice příznivý. Bývalí lupiči spíše odhalí různé pasti a pikle než nějaký horlivý šlechtic."
Dopila, přistoupila k Torkenovi a oči se jí opět rozzářily. "Nečekala jsem, že budeme mít tak rušnou svatební noc."
"Ani já," přiznal Torken. "Musíme všechno dohnat."
Vzal ji do náruče a nesl k posteli.
Torkena vzbudilo slunce, které stálo již hodně vysoko. Opatrně vylezl z postele. Princezna ještě spala, měla uvolněné rysy a vlasy rozhozené na polštáři.
Třebaže vylézal velice opatrně, vzbudil ji. Usmála se, otevřela oči a pohlédla na něj.
"Vůbec nelituji, že jsem si tě vybrala za muže," řekla. "Ale tuším, že už asi musíme vstávat. Škoda."
Torken se rychle oblékal. Když vzal do ruky slavnostní kabátec, poněkud zaváhal.
Princezna ukázala na nenápadné dveře.
"Vedou do dvou místností. Jedna je koupelna a šatník. Tu druhou jsem dala připravit pro tebe. Najdeš tam všechno své šatstvo, hraběnka je sem dala dovézt. Moc toho není a budeš si muset šatník doplnit. Můj choť musí chodit dobře oblékaný."
"Slibuji ti, že ještě dnes si garderobu doplním. Navštívím ty nejlepší krejčí ve městě."
"To je nesmysl," namítla pobaveně. "To oni se dostaví a já ti pomůžu vybírat. Ale ještě než půjdeš, nezavolal bys mi komornou?"
Torken vešel do předpokoje. Sluha Pak byl uvelebený ve velkém křesle a na klíně mu spala hnědovláska. Reko se opíral o dveře a v ruce si pohupoval novou zbraní, v níž zjevně nalezl zalíbení.
Hnědovláska se probudila a zrudla, když zjistila, jak strávila noc. Pak ji ještě stačil políbit na krk, než vyskočila.
Za dvě hodiny přijal princeznu s chotěm král v knihovně, kterou si zařídil jako pracovnu. Velké síně se ještě uklízely po včerejší hostině. Nešlo jen o sklízení ze stolů, setření podlahy, ale i o odklízení padlých opilců. Mnohdy na ně nestačilo ani vědro studené vody.
Natiraza se lehce uklonila a Oleska jí pokynul.

"Dozvěděl jsem se," řekl, "že jste měli v noci nějaké nepříjemnosti. Velice by mě rmoutilo, kdyby se vám bylo přihodilo neštěstí. Nicméně odjíždím a vím, že je s vámi rázný ochránce, který se dovede prát. Lepší ochranu byste si přát nemohla. Rovněž vím, že má dva sluhy, kteří sice neznají ohledy, zato jsou výkonní a věrní. A věrnost - ta dnes patří k nejcennějším vlastnostem."
Ironicky pohlédl na Torkena a potom se opět obrátil k princezně a pokračoval:
"Když mezi našimi královstvími zavládl konečně mír, rád bych se vrátil do Sapreny. V přístavu mám už připravenu loď. Kdyby se ještě vyskytly nějaké potíže, neváhejte a obraťte se na posádku, kterou zde nechávám. Velet jí bude baron ze Salamu, kterému se tu velice zalíbilo, zvláště když jsem mu věnoval jedno menší panství. Váš choť jej zná a rozumějí si."
Princezna mu poděkovala a dodala:
"Přeji Vašemu Veličenstvu šťastný návrat. Ujišťuji vás, že podmínky smlouvy dodržíme. Budu vám pravidelně podávat zprávy."
"O tom nepochybuji a jsem tomu rád. Přeji vám vše nejlepší do vašeho společného života."
16
Torken se ubytoval v bývalých Morsikových komnatách, které král uvolnil. Mohl tak přijímat návštěvy a začít s reorganizací armády. Řada důstojníků se s porážkou nesmířila a už vůbec se jim nezamlouvalo, že jim má velet bývalý nepřítel. Musel tedy jednat velice diplomaticky, aby jim vysvětlil, že válka už přece skončila.
Poddaní však jejich názor naštěstí nesdíleli. Už dvakrát se byli s princeznou jen s malou eskortou projít Okinartou. Dav je vždy radostně vítal. Lidu se očividně ulevilo, že se zbavili Morsika a Kalatoka, který jim ukládal stále nové a nové daně.
Torken pravidelně každý večer navštěvoval svou choť, která ho vždy mile přivítala. Zvláště včerejší noc byla velice uspokojivá. Bylo patrné, že hraběnka se role rádkyně zhostila více než dobře.
Ze snění ho vytrhl příchod podsaditého, tmavého důstojníka. Byl viditelně velmi rozrušený.
"Pane, zrovna jsem se dozvěděl, že nějaká skupina povstalců se právě teď shromažďuje v lese kousek od města. Svolal jsem deset jezdců a žádám o svolení vyrazit."
Torken okamžitě vstal. "Jedu s vámi."
Zavolal sluhu, kterého mu dala Natiraza k dispozici, a nařídil mu:
"Uvědom princeznu, že pár hodin budu mimo."
A za půl hodiny už cválal v čele deseti jezdců a svých dvou přátel. Byli sice povýšeni, ale raději si vzali černé kabátce než pestrou uniformu. Reko si k sedlu připevnil bývalou Torkenovu sekeru a železnou kouli, kterou mu vděčná princezna darovala. Všimla si totiž, jak nerad ji vracel na stěnu.
Klusali po dobře udržované cestě v horkém poledním slunci mezi pastvinami, na nichž se popásal dobytek. Na obzoru se černal les.
Torken se naklonil k důstojníkovi, který jel po jeho pravici.
"Kde jsou?"
"V tom lese před námi. Už tam budeme."
Uvítal je chladivý lesní stín. Venku už začínalo být nesnesitelné horko a muži se potili. Vtom Torkena do hrudi zasáhl šíp a další se zaryl do koně. Kůň padl a z lesa se vyřítili muži. Byli mizerně oblečeni, ale v rukou se jim blýskaly nové zbraně.
Důstojník otočil koně a křikl na bandity:
"Do nich. Dorazte je! Nikoho nešetřte, pokud chcete dostat zbytek odměny!"
Odjel a s ním i jeho vojáci.
Když Pak a Reko viděli, jak jejich pán padá i s koněm, seskočili ze sedel.
Reko se postavil před Torkena a Pak zády k Rekovi, aby na něj nikdo nemohl zaútočit zezadu.
Útočníci se na ně vrhli s divokým řevem, který se postupně měnil ve výkřiky bolesti. Reko se oháněl koulí na řetězu až příliš zručně. Během minuty zabil dva muže a třetího skolil Pak mečem.
Napůl omráčený Torken pomalu vstával. Potřásl hlavou, aby rozehnal mlhu, jež mu zastírala mozek, a popadl sekeru, kterou mu Reko podával levou rukou.
Reko jakoby mimochodem urazil koulí bradu jednomu banditovi, který se k němu neopatrně přiblížil, protože si myslel, že obr nedává pozor. Pak zatím stačil propíchnout dalšího.

Zbývalo už jen pět banditů, ale ti se od nich drželi v uctivé vzdálenosti. Bojovat dál se jim příliš nechtělo, když viděli, s jakým úspěchem se potkali.
Reko k nim vykročil a roztočil zbraň. To stačilo, aby začali ustupovat. Netrvalo dlouho a jejich ústup se změnil v divoký úprk.
Pak si otřel čelo a vydechl si.
"Už jsem si, pane, myslel, že vám ten šíp projel hrudí."
Torken si rozepnul kabátec a zjistil, že má na košili krev. Spatřil malou dírku, která však krvácela jen slabě. Nebyl to totiž šíp, ale střela vystřelená z kuše.
"Nejsem tedy tak nezranitelný, jak jsem se domníval," zabručel a hlasitě přátelům řekl: "Měl jsem štěstí, že střela narazila na kost. Kde je ten důstojník a jeho muži?"
"Okamžitě zdrhli, psi zbabělí," odplivl si Reko.
Torken se zamračil a zneklidněl.
"Obávám se, že nešlo o zbabělost," zavrčel. "Paku, seber koně a jedeme."
***
Zrádný důstojník vjel na nádvoří. Ještě ani nezastavil koně a už volal:
"Vévoda z Okinarty je mrtev. Vetřelec zaplatil za urážku majestátu!"
Baron Ratisok, který ho už netrpělivě očekával na nádvoří, se zachvěl. Na svatební hostinu pozván nebyl, takže nemohl být po velekněžově boku. Když byl velekněz zabit, přísahal, že se pomstí. Trpělivě připravoval léčku s tímhle poněkud omezeným důstojníkem, který za povýšení vděčil jedině Morsikovi.
Konečně tolik očekávaná chvíle přišla!
Přiběhl k důstojníkovi a vykřikl:
"A teď si to odpyká i zrádná princezna. Nikdo nesmí beztrestně pošpinit posvátné zákony naší víry!"
Řada gardistů se k němu přidala, ale někteří mlčeli a nechápali náhlý zvrat událostí.
Křik doléhal až k oknům Natiraziny pracovny. Zbledla.
Rychle sešla na nádvoří. Na posledním schodu se zastavila. Za ní seběhla ze schodů hraběnka z Kerverenu.
Když muži na nádvoří spatřili princeznu, zmlkli, ale než stačila cokoli říct, důstojník zvedl meč a zvolal:
"Tady je ta čubka, která pošlapala vše, co je nám svaté. Nechť zhyne!"
Ve chvíli, kdy se chystal hrůzou zkoprnělou princeznu udeřit, skočil mu do cesty jakýsi poddůstojník. Byl ještě mladičký, ale statný a ramenatý. Nedávno ho zverboval Pak, stejně jako další dva muže, kteří se k němu přidali.
"Uhni, Armale," řekl netrpělivě důstojník. "To je rozkaz. Rozumíš?"
Mladík byl sice celý bledý, ale zavrtěl hlavou.
"Ne, když jsem vstupoval do gardy, přísahal jsem, že budu princeznu chránit!"
"V tom případě chcípni, ty blbe," odvětil důstojník a chystal se ho bodnout.
Armal však nečekal. Útok odrazil a sám zaútočil. Rozsekl důstojníkovi kabátec a škrábl ho na hrudi.
Důstojník rychle ustoupil a vztekle zařval:
"Vpřed! Pobijte je! Nechť zemřou ti, kdo chrání nestoudnici!"
Ratisok vyrazil vpřed. Tenhle mladíček a ti dva přece neodvrátí chvíli pomsty!
Armal musel ustoupit až ke schodišti před přesilou deseti mužů. Uvědomoval si, že zanedlouho zemře, ale byl hrdý na to, že nezradil přísahu.
Vtom se na nádvoří vřítili tři jezdci a projeli mezi gardisty, kteří se dost rychle nerozprchli. A vzápětí už po Armalově boku stál sám Torken! Armal byl celý zkrvavělý a bránil se už jen chabě.
Když pominul moment překvapení, Ratisok nařídil svým mužům, aby přešli do útoku. Vždyť ti noví jsou také jen tři!
Šel příkladem a vrhl se na Torkena, který právě včas uskočil, jinak by měl hrot v břiše.
V ruce však třímal sekeru a odveta byla krutá. Nejdřív usekl baronovi ruku a následující rána mu zajela do hrudníku. Baron zemřel, ani nevěděl jak.
Reko už roztáčel kouli. Jeden gardista se skácel. Nedalo se říct, jak vlastně vypadá jeho obličej.
Následoval zrádný velitel jezdců. Ten se skácel s krvavým spánkem.
"Zrádce já rád nemám," poznamenal Reko.

Když padli dva vůdci spiknutí, ostatní útočníci poněkud pozbyli odvahy. Začínali si uvědomovat, jaké asi budou důsledky. Odhodili zbraně před obrem, který se k nim hrozivě blížil, padli na kolena a škemrali o milost.
"Budiž," pravil Torken, když pohlédl na princeznu. "Paku a Reko, odveďte je do žaláře a pořádně je tam zamkněte. Rozhodneme o nich později."
"Slyšeli jste, mizerové?" zařval obr. "Vztyk a pochodem v chod a hezky v dvojstupu! Kdo vybočí, dostane přes palici. Jistě jste si všimli, co tahle zbraň dokáže."
Obrátil se k Pakovi a tiše řekl:
"S panem Torkenem se skutečně nudit nebudeme. Pořád se něco děje."
"Tentokrát jsem si už myslel, že je s ním amen," povzdychl si Pak.
Nádvoří se rychle vyprázdnilo. Ti, kteří se vzpoury nezúčastnili, se vykradli jako stíny. Co kdyby je princezna chtěla potrestat za jejich zbabělost?
Armal jen stěží nabíral dech. Hluboce se princezně uklonil se slovy:
"Dovolíte, Veličenstvo, abych odešel?"
"Ještě moment, pane Armale. Cením si vaší věrnosti a chrabrosti. A ráda bych se vám rovnou odměnila."
Pohlédla na hraběnku, která se dosud chvěla jako osika.
"Pojďte sem, drahá Sanko. Rozhodla jsem se, že vám vrátím všechny statky, ale musíte si rychle vzít tohoto chrabrého vojáka, kterému vděčíme za život."
Hraběnka při té novině zbledla a pohlédla na Armala. Docela se jí líbil, a tak řekla:
"Vaše Veličenstvo vždy ráda uposlechnu."
Zalíbila se jí představa, jak bude toho mladého svalnatého muže vychovávat, ale i představa, že bude opět bohatá.
Chudák Armal ani nechápal, co se děje. Jen tak stál a kulil oči.
Princezna se usmála.
"No tak, hrabě, přidejte se ke své nastávající. Určitě vás dobře ošetří."
Když odcházeli, pošeptala Torkenovi:
"Jistě mu pomůže velice rychle zapomenout na šrámy a ledacos ho naučí."
Torken princezně lehce políbil ruku.
"Pokud jde o to, v tom se na ni můžeme plně spolehnout."
V té chvíli si Natiraza všimla krve na jeho kabátci.
"Jsi raněný!"
"Ale to je jen škrábnutí."
"Pojď se mnou. Podívám se na to a obvážu ti to. A zároveň dám připravit večeři. Po tom všem se už těším na poklidný večer ve dvou."
"Ta spiknutí mě už vážně unavují," postěžoval si Torken. "Ale myslím, že většinu veleknězových a Morsikových stoupenců jsme už vyřídili."
"Musím rychle jmenovat Kazorova nástupce, který bude všude prohlašovat, že náš svazek nijak neodporuje zákonu, protože jsi veřejně podstoupil zkoušku posvátnou dýkou. A tím už další případní spiklenci nebudou mít pro svůj čin omluvu."
Když Marva spatřila, že se její paní vrací s jakýmsi zakrváceným mladíkem, trhla sebou.
"Pospěš si," poručila hraběnka, dříve než hospodyně stačila dát najevo jakoukoli nelibost, "uložíme ho u mě, tam ho můžeme ošetřit nejlíp."
Sanka odvedla Armala do ložnice. Posadila ho na postel a začala mu zouvat boty. Potom z něj strhala cáry a odhodila je znechuceně do kouta. Když spatřila krvavé šrámy, zděsila se.
"Lehněte si, pane, najdu zatím nějaké obvazy."
Chvatně vyšla z ložnice a za ní Marva, která si neodpustila:
"Sotva jsme se zbavili jednoho, už tady máme druhého. Proč ho sem taháš? Mohly jsme mít konečně klid!"
"No tak, Marvo! Nehněvej se. Princezna mi právě vrátila veškerý majetek."
"Konečně aspoň jedna dobrá zpráva," řekla Marva a usmála se, což se stávalo jen velice zřídka. "Zdá se, že princezna ví, co je spravedlnost."

"Ale vrátila mi ho za podmínky, že se provdám za Armala. Nyní jistě chápeš, že je v našem zájmu, aby zůstal naživu."
"Doufám, že aspoň jeho naučíš poslouchat," zabručela Marva rozmrzele.
Za pět minut se vrátila s vodou a obvazy.
"Díky," řekla Sanka a převzala vše od ní. "Řekni Kiře, ať připraví něco lehkého, a přines nám to do ložnice."
Zručně omyla Armalovi rány. Zděsila se, jak jsou dlouhé, ale ulevilo se jí, když zjistila, že nejsou hluboké.
Armal si opět lehl a Marva přinesla na podnose jídlo a položila je na stůl.
V duchu se usmála, když viděla, jak je ten nový vetřelec mladičký a ještě stydlivý. Její chráněnkyně ho určitě velice brzy zvládne, což se jí nepodařilo s tím strašným Torkenem, kterého nesnášela ani teď, vévoda nevévoda! Doufala, že ho zkrotí aspoň princezna.
Když Armal dojedl a napil se vína, hraběnka ho zase zahnala do postele. Mladík se sice bránil, ale pak poslechl.
Než ho přikryla, pohladila jej po tváři. Potom jí ruka sjela na obvaz, na břicho a níž.
Jeho reakce ji očividně potěšila, i ruměnec na Armalově tváři.
Se sevřeným hrdlem sledoval, jak si hraběnka rozvazuje šaty. Potom se zvolna svezly k zemi.
Sanka se zhluboka nadechla, aby vynikla její ňadra.
Když viděla, jak na ni Armal civí, rozesmála se.
"Slyšel jsi princeznu, že si tě mám vzít za muže. A já jí slíbila, že ano. Takže nemá smysl čekat do svatby. Řekla bych, že hrdina si za svou odvahu zaslouží odměnu."
Sklonila se k němu.
"Vím, že jsi unavený, takže dneska se o všechno postarám sama."
A hned se k němu netrpělivě přitiskla.
17
Ke skromné chýši na kraji lesa dojel kapitán s deseti jezdci.
Z chýše vyšel muž, za ním žena v šedém šatu a za sukni se jí drželo světlovlasé děvčátko.
Kapitán na ně letmo pohlédl a potom se ženy otázal:
"Máte syna Torkena?"
"Ano, pane," odpověděla bez váhání.
A muž bručivým hlasem dodal:
"Opustil nás už dávno a nevíme, kde je. Ale v žádném případě nemůžeme za něco, co třeba spáchal."
"My však víme, žes ho prodal jako otroka jistému Klutovi," odpověděl výsměšně kapitán. "A protože král zrušil otroctví, další dítě už takhle neprodáš."
Sejmul ze sedla velký kožený vak a hodil ho ženě k nohám.
"Je v tom tisíc zlaťáků. Je to dar princezny."
Žena zbledla, neodvažovala se vak sebrat.
Kapitán pohlédl na muže, kterému se rozjasnil zrak, a pokračoval:
"Princezna jasně řekla, že peníze jsou určeny Torkenově matce. Velice nerada by viděla, kdyby jí je chtěl někdo sebrat. Takže ti to nedoporučuji. Panovnice nesnáší, když někdo neuposlechne jejích rozkazů."
Tento tón byl už výhružný.
"A proč mi to princezna darovala?" zeptala se žena velmi plaše.
"To já nevím. Plním rozkazy a neptám se."
Netušil, že Natiraza se dlouho vyptávala hraběnky z Kerverenu, aby zjistila, kdo jí Torkena prodal. Potom vyslýchala Kluta, kde onoho otroka koupil. Klut se samozřejmě snažil, aby za informaci dostal zaplaceno, a předstíral, že si nevzpomíná, ale když mu Natiraza pohrozila šibenicí, paměť se mu hned vrátila.
"Její Veličenstvo mi rovněž přikázalo, abych vám sdělil, že se o svého syna nemusíte obávat," dodal kapitán, ještě než odjel. "Prokázal velkou statečnost a byl odměněn. Nyní je mu dobře a snad vás někdy navštíví, ale tak hned to nebude."
Žena se chtěla vyptávat, ale kapitán jen mávl rukou.
"Víc už nevím a nevím ani, kde teď je. Sbohem."

A odcválal i se svými muži.
Když byli pryč, uhlířka sebrala ten těžký vak. Měla radost. Nikoli však ze zlata, ale z toho, že její syn žije a je šťastný.